Lidércfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

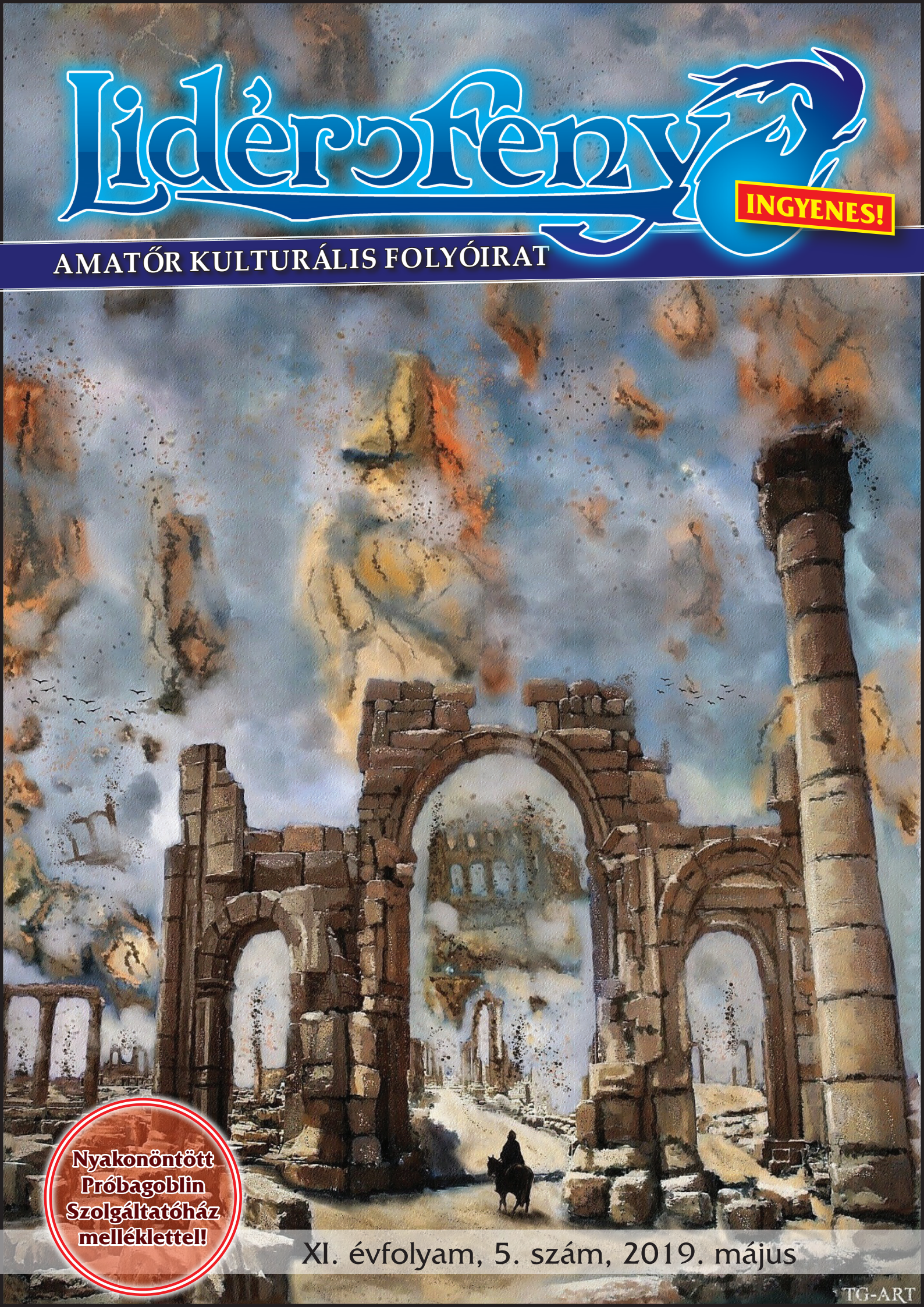

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

XI. évfolyam, 5. szám, 2019. május

TG-ART

Tordai Gábor / TG-Art

Last message

neo noir

blue bird

hope and darkness

Lampyre

Winter

INFO BOX

TORDAI GÁBOR / TG-ART AMATŐR GRAFIKUS

Elérhetőségek, online galériák:

Portfólió: https://www.artstation.com/tg-art
Web: http://tgartgallery.gportal.hu
Facebook: https://www.facebook.com/TG-Art-176162579996229/
E-mail: tgartgallery@indamail.hu

Szerkesztői köszöntő

Májusi számunk mottója akár ez is lehetne:

„.Neked azt mondták, mindig süt a nap. Pedig néha, ilyen szar az idő."

„Oh it can't rain all the time" azaz örökké nem eshet – jut még eszembe, ha kinézek az ablakon. Rettentő bosszantó tud lenni, ha az embernek dolga lenne odakint, és *„Esik mocskosul az eső / Mennyit esik, piszkosul esik / Rémesen esik, őrület, ennyi eső"*. Mire pedig felszáradna, hogy rá lehessen menni a földre, megint elered. Úgy látom, ez az időjárás nincs túl jó hatással az emberek érzelmi állapotára. Szóval kénytelen vagyok a házban találni értelmes elfoglaltságot magamnak. Például sorozatot nézek... vagyis filmeket... szóval játszok valami jó űrstatégiával... netalán zenélgetek kicsit... akarom mondani olvasok, és Lidércfény AKF-et szerkesztek. Miért csak nekem legyen rossz, ugyebár? :)

Most pedig eme tevékenység eredményét szenvedhetitek el ti is, kedves olvasók.

A mennyiség helyett most inkább a terjedelem dominál, tehát nincs annyi alkotás a lapban, viszont amik vannak, azok hosszabbak. Mert *„néha ilyen is kell"*.

Meg olyan is kell, hogy a boldogság kék madarai helyett bálnák ússzanak az égbolton. Vagy lebegjenek az űrben. Netalán zuhanjanak egy bolygó felé, mindenféle fura gondolatokkal. De azért jó lenne, ha a delfinek maradnának.

„I'm so sad..."

De azt hiszem, itt abba is hagyom a rizsázást, mivel *„monumentális gondolataim manifesztációi, melyek mondatok formájában realizálódnak, limitált mentális képességeid számára nem mind akceptábilisak. Dialógusunk kontinuitása így megszakad. Nem jön létre az argumentumok szintézise."* Mert ugyebár, *„ha nincs mit mondani, mondd hosszú körmondatokban, latin szavakkal teletűzdelve."*

Most megyek is, és ledőlök kicsit. Úgy látszik, eléggé elfáradtam. De ti csak maradjatok, olvasgassatok, szórakozzatok jól!

(A fenti idézetek olvasókra való hatásáról felelősséget nem vállalok! Forrásuk egyeseknek nyilvánvaló, másoknak nem. Ez utóbbiak miatt sorrendben: Vektor; Holló; Kern András - Esik / dalszöveg; Tankcsapda; Galaxis útikalauz stopposoknak; Vektor)

Tartalomjegyzék

Interjú

Fantasztikus képek hobbiból

Tordai Gábor / TG-Art 4

Novellák

JohhnySilver - **Bádog Joe** 6

Petya - **A közvetítő** 8

kosakati - **A Yun hava** 9

Jimmy Cartwright - **Géza bácsi találkozása az Aliennel** . . 12

Xenothep - **Feladat** 12

Kitalált könyvismertető

Anonymus R. Chynewa

Kitalált könyvismertető

Jubileumi Kiadás 15

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Láng Annie - **Zöld szemű szörny** 16

Versek

edwardhooper - **8 perc** 22

Shang - **Elmúlik** 22

Norton - **Az időtlen pillanat** 22

Kolumbán Jenő - **Árnyak** 22

Tamoor hin Unge - **Nyári eső** 22

Alkony - **Egy színfolt** 22

Ann Heart - **Májusi zápor** 23

bel corma - **A halál arcai** 23

Ebenezer - **Számadás** 23

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

IMPRESSZUM

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat • XI. évf. 5. szám, 2019. május
Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin szerkesztősége

Az első borítón Tordai Gábor/TG-Art A világ végén című grafikája, a belső borítón pedig alkotásaiból készült válogatás látható. A hátsó borítón Tordai Gábor/TG-Art old című alkotása látható.

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltaqtóház rovat hátterét Juhász Ernő készítette.

Felelős, tördelő- és főszerkesztő: Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)
Tartalmi szerkesztők, korrektorok: Török Ida, Varga Tamás József (Craz)

www.lidercfeny.hu • flip.lidercfeny.hu • lidercfeny@szentesinfo.hu • Facebook: Lidércfény Online • YouTube: LidercfenyHQ

Fantasztikus képek hobbiból

Tordai Gábor / TG-Art

A májusi lapszámunk borítóját készítő Tordai Gáborral már több ízben is találkozhatott a tisztelt olvasóközönség, hiszen 2013 óta számos remek verssel és novellával járult hozzá a Lidércfény online-hoz és az AKF-hez is. Most új oldaláról mutatjuk őt be, hiszen – mint az talán már nyilvánvaló – nem csak billentyűzetet, de időnként hobbiból „ecsetet" is ragad.

– Mikor és miért kezdtél rajzolni?

– Óvodás koromban kezdtem el, reggel az elsők között voltam, vagy az első. Így rajzolgattam. És mondhatni, szenvedély lett belőle.

– Tanultad-e valahol a rajzot, festészetet, vagy autodidakta módon kísérleteztél, mit hogyan tudsz megvalósítani?

– Magamtól tanulgattam, kísérleteztem. Szerettem a rajz órákat, de egyedül jöttem rá a dolgokra. Persze sok hasznos videó van fenn a neten és hasznos leírások, de inkább egyedül.

A megvalósítás van, amikor nem sikerül persze. A digitális rajz előnye, hogy gyorsan lehet javítani bármit, ami nem tetszik, vagy rossz valami miatt. Imádom a hagyományosan alkotott képeket, de nekem nem kell várnom, hogy száradjon a művem. Nem kell félnem, hogy tönkre megy a papír vagy a vászon. És az utómunkákban is segít, hogy digitálisan alkotok. Fények, színek intenzitása, akár gyors átszínezés. Van, amikor gyorsan jönnek a formák, vonalak. Pár óra, valamikor napok kellenek. Referencia képeket keresek, fotókat, ha nem boldogulok valamivel. A zenehallgatás sokat segít közben. Akkor is, amikor a verseimhez rajzolok. Van, hogy a vers születik meg hamarabb, néha a kép.

Szoktam mondani, hogy én másképpen látok. Látok egy tájat, egy embert, fotót, és másképp látom. Hozzáteszek valamit. Általában valami elborult dolgot. Olykor egy érzés ver gyökeret bennem és addig nem ereszt, amíg le nem írom, vagy meg nem rajzolom. Ezek szoktak a nehezebb szülések, lenni. Éjszaka felébredek kettőkor, és rajzolok hajnalig. Persze utána nehéz munkába állni, de lelkileg jobb.

– Milyen technikákkal dolgozol?

– Sokáig a grafit, vízfesték, filctoll volt a kedvenc kombinációm. De pár éve áttértem a digitális rajztáblára. Azóta csak a vázlatok történnek grafittal. De néha azok sem. Minden más már digitális.

– Van-e kedvenc témád, visszatérő motívumod? Ha igen, miért?

– Vannak. Például a kék madarak, amik a boldogság jelképei. Mint minden jelkép, törékenyek. Remekül lehet kifejezni velük az érzéseimet. Egy haldokló kék madár elég sokatmondó.

Nuka Cola

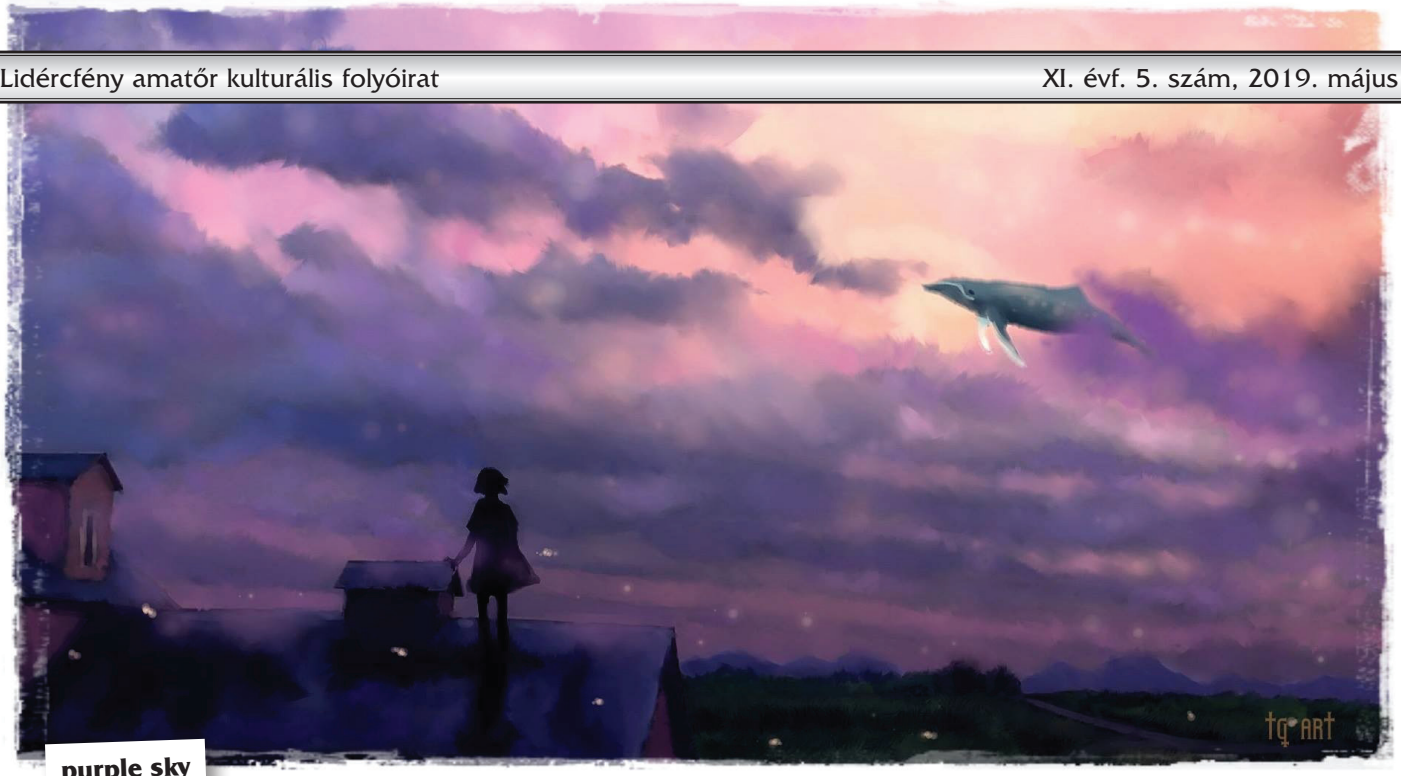

purple sky

A Photoshopnak hála képszerkesztéseket is csinálok. Részben a munkámhoz is tartozik, de olykor így fejezem ki magam. Előfordult, hogy ott is megjelentek a kék madarak. Egyik képemen egy női hátra tetovált kalitkából szabadulnak ki madarak. Azok nem kékek ugyan, de a szabadulás jelképei, amik origami jelleggel tűnnek fel, de varjakká vállnak. A varjak részben ijesztőek. Néha a szabadulás is az. Így szeretem a madaras témákat, főként a kék madarakat. A bálnák, amik repülnek a felhők közt, vagy erdők fölött. Ezt lelkileg nem tudom miért, de annyira szokatlan gondolat, hogy szeretek ezzel is élni.

– Fentebb említetted is, de magam is úgy látom, számos képed fejez ki valamilyen érzést, és/vagy akár mély mondanivalót. Például a belső borítón is látható „blue bird" nagyon plasztikus, és még engem is szíven ütött. Ez tudatos, vagy téged is inkább az érzelmek vezérelnek ezek elkészítése közben? Illetve általában mi az inspirációd a képi alkotásra?

– Néha csak meglátok dolgokat, ahogy fentebb is említettem. És vannak dolgok, amik lelkileg nem eresztenek. Ezen dolgokat meg kell alkotnom. Néha üzenetek másoknak, néha önmagam lelkiállapotának tükre. Ezek vagy képek, vagy szövegek formájában öltenek testet. És éppen ezért sok képem szálkás, darabos. Bár mondhatni egyfajta stílusom is lett ez. Sok hiba van a képeimben, de ha az érzés elmúlik, akkor legtöbbször meg is állok. Olykor megpróbálok kilépni a komfortzónámból. Erre nagyon jó az InkTober. Ezt egy külföldi grafikus (Jake Parker) álmodta meg, és kinőtte magát a dolog. Itthon is van jó pár grafikus, aki végigcsinálja. Az október arról szól, hogy egy nap – egy szó. És azzal az egy szóval/szóról kell alkotni. Bármit. Nagyon inspiráló. Már idén is várom. Tavaly csináltam végig először és így született az öreg Superman képem is.

– Észrevettem, hogy pár éve készítettél néhány képet a Hiinaar nevű együttesnek / hatására. Ilyen például a Lampyre című is, amely a belső borítónkon látható. De a Csontzene c. demójuk YouTube videójánál is a te egyik alkotásod látható. Mondanál arról néhány szót, hogy alakult így?

– A Lampyre kép fan art. Néha szoktam fan artokat készíteni. Ilyenkor megkeresem az ihletőt és átküldöm neki a végeredményt. Illetve megkérdem, hozzá járul-e a nyilvánosságra hozatalhoz. Ha igen, akkor persze meg is osztom a művet. És így jött képbe a Hiinaar. Nagy hatással voltak-vannak rám lelkileg Veres Gábor dalszövegei, zenéi. Őt is megkérdeztem, hogy mit szól a kész képhez. És elkezdtünk beszélgetni. Egyszerűen így jött képbe a Csontzene. Nagyon élveztem, és örültem a közös munkának. Sokáig nem is találkoztunk személyesen, egészen addig, míg idén fel nem kerestem egy tetoválás tervezetemmel, amit az egyik WMD (Watch My Dying) dal és az élet ihletett. A két Gábor, mondhatni kölcsönösen zavarban volt. Lényegében így. Ő alkotott valamit, ami hatással volt rám, és én alkottam valamit, ami rá hatott.

– Jelenleg hobbiból alkotsz. Gondoltál-e arra, hogy a jövőben úgymond komolyabban belemélyedj?

– Bevallom igen, mert imádok rajzolni. Állandóan fejlődni benne. Itt sosem áll meg a fejlődés. Vannak ötleteim, amiket még szeretnék megvalósítani. Az egyik egy társasjáték. De érdekel a CD borítók világa, a könyvborítók alkotása is. És a számítógépes játékok világa. Legszívesebben abban dolgoznék, de oda még sokat kell fejlődnöm.

– Köszönjük, hogy a rendelkezésünkre álltál!

– Én köszönöm!

mug

JohhnySilver

Bádog Joe

Vannak nehezebb napok és vannak könnyebbek.

A nehezebb napokon ott feszít az érzés, hogy felvegyem a kalapácsot és szétverjem annak az átkozott bádogdoboznak a fejét, míg a jobb napokon órákig el tudom nézni, ahogy áll az irodakonténer ajtajában, és minket figyel. A robotika jó dolog, amíg otthon a porszívód elvégzi a munkáját, azután beáll a sarokba. Más a felállás, ha napi nyolc órában egy robot áll a hátad mögött.

Virgil – az utolsó emberi főnököm – egy igazi megátalkodott szemétláda volt. Öt évig szívta a vérünket abból az apropóból, hogy a kocsmatöltelék apja az évtized lottónyereményét az építőiparba fektette. A köztünk lévő korkülönbség nemigen zavart, az viszont annál inkább, ahogy azzal büszkélkedett, hogy mások ötleteiből él meg.

Sok jó embert veszítettünk el az új vezetés alatt. A művezetőnk az első napon rácsapta az ajtót az új kisfőnökre. A korlátnak támaszkodva figyeltük, ahogy öreg Hamish, a hájas seggével és a kedvenceivel látványosan levonult az építkezésről. Aznap este még vigyorogva toltunk le egy sört a megfogyatkozott csapat egészségére, a hét végére viszont csak ültünk a korsó fölött, és néztünk magunk elé.

Apuka kedvenc fiacskája tagadhatatlanul színt vitt az életünkbe. Reggelente ott állt köztünk és az építkezés között. A mellénye és a sisakja makulátlanul csillogott, a tollát kardként, a csíptetős tömbjét pajzsként emelte maga elé. Ennyi elszántsággal egy sárkányt vissza tudott volna tartani egy rakás aranytól, nemhogy két tucat fázósan topogó melóst a munkahelytől.

Soha nem fogyott ki az ötletekből, de szerencsére hamar kiderült, hogy nagyjából fogalma sincs arról, mit történik körülötte. Kezdetben próbáltuk segíteni néhány gyakorlatias tanáccsal, ám a vörösödő nyak és a megemelt hangú válaszok elég egyértelműen megmutatták, mennyire személyes sértésnek veszi ezeket. A megbeszélések rövidesen hümmögéssel tarkított beszédekké fajultak, és lassan megszoktuk, hogy amit elsőre viccnek gondoltunk, az a következő feladat.

Egymást követték a hónapok, mi pedig egyre többször álmodoztunk a mindenkit megváltó üzemi balesetről. Néha nem kellett volna más, csak egy vicces dobbantás, hogy Virgil a gatyájába eresszen, vagy ijedtében mellé lépjen a biztonsági zónának. Na persze ez mindig csak álom maradt, hiszen életünk megkeserítője leginkább a fellengzősen „Operatív Központnak" becézett konténer néhány tízméteres körzetében csetlett-botlott, és csak akkor merészkedett terepre, ha minden kötél szakadt. Többször is megpróbáltuk felcsalni valamelyik félig kész épületre, ám minden esetben ügyesen megtalálta a kifogást, amivel elkerülhette azt, hogy összekenje a drága cipője orrát. A szemétkedéseit igyekeztünk azzal ellensúlyozni, hogy annyi borsot törtünk az orra alá, amennyit csak büntetlenül lehetett.

Azon a napon, amikor Bádog Joe megérkezett, Virgil az irodába rendelt kettőnket. Előadta magát, mint valami nagyvilági üzletember, aki felfedezte a legújabb, világrengető csodát. A lábát feltette az asztalra, úgy magyarázott és mutogatott nekünk. Hallgattuk a szófosást, bólogattunk néha, nehogy visszakérdezzen, de azon kívül, hogy ezután „a robot is a csapat" része, nem sokat fogtunk fel a monológjából. A fényesre suvikszolt bádogember engedelmesen állt az asztal mellett, mi meg úgy topogtunk mellette, mint a tanári szobában felsorakoztatott diákok. Összenéztünk párszor Hank barátommal. A vigyorából tudtam, ő is azon morfondírozik, hogyan lehetne kiugrasztani a szék lábát a baromarcú főnökünk alól.

Személy szerint semmi kifogásom nem volt a csapat bővítése ellen. A seregben találkoztam már fél-intelligensnek titulált robotokkal. Szerződéses bokorugróként kimondottan örültem neki, hogy a fémtestű cimborák mentek az első sorban, amikor meleg volt a helyzet. A kényelmes élet a laktanyában azonban hamarabb véget ért, mint gondoltuk. A drónok és robotok miatt leginkább csak a technikusok és mérnökök maradtak meg a seregben, a prosztó gyalogosoknak nem hosszabbítottak szerződést. Egy napon arra eszméltünk, hogy egy koszos kocsmában ülünk, sörrel a kézben, civil gúnyában, és arra a buszra várunk, ami elvisz minket a tetves sivatagból a tetves városba. A csillagosokat persze nem ejtették a fejükre. Az obsittal járó pénzt csak akkor kaptuk meg, miután aláírtuk a mellé odacsúsztatott kötelezvényt, amiben önként vállaltuk, hogy ha akadt valahol a világban egy olyan helyszín, amivel a döcögő léptű barátaink nem bírnak, akkor önként és dalolva húzzuk magunkra ismét az angyalbőrt.

A meló megvárt, úgyhogy nem éltem meg katasztrófaként a leszerelést. Sok minden megváltozott, amíg én a laktanyában ütöttem el az időt, de az építkezés az még építkezés maradt. Igaz, mostanság már leginkább nem a hagyományos lakóházakon dolgoztunk, mert azokat kiszorították a műanyagból öntött modulházak. Nekünk megmaradtak az ipari épületek, a csarnokok és az áruházak, amiknél az „ide egy budi, oda egy szoba" módszerrel dolgozó dizájnerek nem tudtak mit kezdeni. A kétkezi munka még nem ment ki a divatból.

A telepen egy pillanatra megállt az élet, amikor a robottal a sarkunkban kioldalogtunk az irodából. Az öreg szakik csak a fejüket rázták a sarokban. Örültek, hogy a kisfőnök minket talált meg, és nem őket. Az alkalmi melósok között viszont akadt pár nagyokos, akik azt hitték, hogy most fogást találtak rajtunk. A következő napokban megjelentek a robotos firkák és matricák körülöttünk. Először a szekrényünkön, majd az autónkon, végül a roboton is. Egy szeles napon aztán felborult a mobilbudi az udvaron, benne az egyik vidám fickóval. Onnantól megszűnt a ragasztgatás.

Virgil néhány hét után egy baromi nagy lakatot tett az irodakonténerre, és még annyit sem járt ki a telepre, mint annak előtte. Nekünk azt mondta, a roboton keresztül online ellenőrzi a munkát, mi pedig egy darabig bedőltünk a dumának, és zabszemmel a fenekünkben toltuk az ipart. Később persze rájöttünk, ha ügyesen választjuk meg a robotnak kiadott munkákat, akkor szinte a végtelenségig el tudjuk terelni magunkról a figyelmet. Nézhette naphosszat az online képeket, legfeljebb néhány pillanatra láthatott minket, akkor meg éppen szorgalmasan dolgoztunk. A munkaidőt nagyon szigorúan betartottuk, ahogy a pihenőket is. Sok minden volt a rovásunkon, sajnáltuk volna, ha a céget miattunk büntetik meg.

Valaki egyszer felemlegette, ha a kisfőnök rájön, hogy a robot az orrunk alá tudja dugni pénteken az elszámolást, onnantól csak akkor hallunk felőle, amikor a Bahamákról küld karácsonyi üdvözlőlapot. Senki nem röhögött.

Hazugság lenne azt állítani, hogy kevesebbet dolgoztunk volna, vagy rosszabbul a felügyelete nélkül. Igazság szerint jobban ment a meló így, hogy nem kellett állandóan egy szájhős barom felbukkanására figyelni, hanem a saját tempónkban tudtunk haladni.

Bádog Joe-ra egyébként egy szavunk sem lehetett. A programot informatikus mérnökök rakták össze, akik a tankönyvekben leírtak szerint próbálták leszimulálni az építőipari munkát. Ennek nem sok köze volt a valósághoz, ám legalább nem kellett megtanítani az alapfogásokra, mint az alkalmizós arcok többségét. Az anyagfelismerő program tökéletesen bevált, a mennyiségekkel tévedhetetlennek bizonyult, és nem volt sértődés, ha elküldted a fenébe, amikor gyorsabban fordult meg a raktárból, mint szeretted volna. Dolgozott naphosszat, nem pofázott vissza, és nem fanyalgott a kosz miatt. A kiborult szerszámosládát is precízen összerendezte, miközben mi komótosan vedeltük a dugisört.

Hank az elején megpróbált szemétkedni vele, aztán rájött, hogy a robotot nem tudja felingerelni, ezért megfordította a dolgot és inkább azon agyalt, milyen marhaságokra tudja rávenni a gépet. Az első, kisebb csínyeken jól szórakoztunk. A homokvár a zászlócskákkal jó kezdetnek tűnt, majd jöttek a trükkös rakodások. Emlékszem, amikor a hirtelen feltámadt viharos szél egy fél emeletet döntött romba, csak mert megindultak az egymásra halmozott falazóelemek. Virgil autójának leöntése festékkel már a merészebb húzások közé tartozott, hiszen ha lett volna egy csöpp esze, megtalálja a módját, hogy ránk verje a balhét. Először kivert a víz, de később a sör fölött már együtt nevettem a többiekkel a videóra vett toporzékolásán.

A dolgok akkor fordultak komolyra, amikor a barátom kitalálta, hogy a robot segítségével feltöri az egyik önjáró teherautó rendszerét, és a rakománnyal eltorlaszolja reggelre a bejáratot. Hiába mondtam neki, hogy ebből baj lesz, csak annyit értem el, hogy kihagyott a buliból. Fél tucat letarolt kocsi és egy félig lerombolt ház után az elszabadult teherautót megállító Bádog Joe hősként mászott ki a roncsokból, Hanket pedig bilincsben vitték el. Láttam rajta, hogy megbánta a dolgot, és azt is, hogy mennyire beijedt, csak éppen akkor már elkésett a gondolkodással. Gyorsított eljárásban öt évet kapott szándékos rongálásért és emberölés kísérletéért. A híradós kommentátor szerint legkorábban három év után szabadulhat.

Virgil másnap reggel késve érkezett a telepre, és azonnal a rendkívüli gyűlést hirdetett. Joe odahúzott neki néhány üres raklapot, amire felmászva nagyobb embernek érezhette magát. A csend először hosszúra nyúlt, mert veszettül lapozgatott a mobilján, aztán mégis belelendült, és percekig beszélt nagyjából összefüggéstelenül Hankről és a balesetről.

– Végül egy bejelentés! – emelte fel a kezét, amikor már többen pusmogtak, mint ahányan a rögtönzött pódium felé néztek. – A vállalat vezetése úgy döntött, hogy mivel a J-0-E egység rendkívüli önállóságról tett tanúságot a baleset ideje alatt, ezért próba jelleggel a telep vezetésére kap megbízást.

Valaki nyerítve felnevetett, mire elhalkult a társaság.

– Hé, valaki hallotta, mit mondott a nagyfiú? – emelte a magasba a kezét az egyik öreg szaki a hegesztők közül.

Virgil végignézett a munkásokon, aztán vállat vont.

– Mondom, a robot lesz a főnök!

A csönd nem tartott sokáig.

– Vele talán majd szót értünk! – hallatszott a hátsó sorok felől.

A telepvezető elvörösödő fejét mindenki jól láthatta. Kinyitotta a száját, felemelte a kezét, azután legyintett egyet és lemászott a raklapokról. Többen utána kiáltottak, néhány kiürült sörös doboz is előkerült hirtelenjében. Az önérzetes fellángolás nagyjából addig tartott, amíg a kisfőnök kihajtott a telephelyről. A hőbörgést kürtszó szakította félbe, mire mindenki Bádog Joe felé kapta a fejét.

– Köszönöm a figyelmet! – nézett végig a rajtunk a robot. – Szerintem mindenki tudja a dolgát, emberek!

A mellettem álló kőművesre néztem, ő meg rám. Meghúzta a vállát, egy ampullát kotort elő a zsebéből, a fülcimpájába lőtte az adagot, aztán vigyorogva elhúzott a lift felé. Szerencsés flótás. Nekem kétszer át kellett főznöm a kávét a szűrőpapíron, mire egyszer felébredtem.

Körbenéztem. Joe eltűnt a barakkban, a többiek meg kettesével-hármasával indultak a dolguk után. Úgy látszott, senki nem vette fel, hogy mi történt Hankkel.

Az első órák keservesen teltek. Felhordtam magamnak annyi cuccot, amennyiről úgy gondoltam, hogy egyedül is be tudom szerelni a műszak végéig, aztán szusszantam egyet. Ültem a dobozokon, bámultam a kerítés túloldalán lófrálókat, és rohadtul vágytam egy slukkra. Eszembe jutott, mit szokott ilyenkor mondani Hank a lustaságról. Lüktetni kezdett a halántékomon egy ér, úgyhogy inkább nekiláttam a melónak. Feljelöltem a furatokat, aztán belőttem a tipliket a helyükre. A fal tövébe rúgtam egy doboz csőbilincset. Úgy számoltam, kajaidőig kitartok ezzel. Talán az ötödikkel végeztem, amikor felbúgott mögöttem a csőhajlító.

Bádog Joe háttal állt nekem, mégis észrevette, hogy abbahagyom a csavarozást.

– Valami baj van? – kérdezte.

Megfordult a fejemben, hogy elkezdem sorolni, aztán inkább legyintettem.

– Kérsz egy sört?

Na, erre teljesen kibuktam. Ordítani kezdtem, hogy ne szórakozzon velem, mert én jó munkás vagyok, és már akkor vezetékeket szereltem, amikor még Kínában bányászták a hozzávalót! Ha ki akar rúgni, tegye meg, de ne próbáljon csőbe húzni, mert az etikátlan! Kiabáltam durvábbakat is, így utólag nem csodálom, hogy senki nem bukkant fel megnézni, mi történik azon az emeleten.

Bádog Joe türelmesen végighallgatott, aztán a vállamra tette a kezét. Hanktől leshette el a mozdulatot. A különbség annyi volt csupán, hogy attól nem roggyantak meg a lábaim.

– Kell pár nap, mire felvesznek Hank helyett valakit, addig segítek!

Hosszasan néztem a fém arcot, aztán rájöttem, hogy nincs mögötte semmi ártó szándék.

– Oké, nyomjuk! – bólintottam.

Joe betartotta a szavát, keresett Hank helyett embert. Nem rajta múlott, hogy mindegyik csak ideig-óráig maradt. Azt mondták, dilisek vagyunk, hogy hagyjuk a nyakunkon lógni a robotot, meg hogy máshol ott a szakszervezet, és jobb a pénz. Nem könyörögtem egyiknek sem, hogy maradjon. A többiek sem.

Néhány szemfülesebb alkalmi melós megragadt a csapatban, ők együtt vigyorogtak velünk a negyedéves prémium osztásánál. Nem tudtuk, ezt hogy harcolta ki Joe, ám abban biztosak voltunk, hogy Virgilt az első alkalommal megütötte a guta.

Reggelente biccentek Joe-nak, amikor elmegyek az irodakonténer előtt. Ritkán beszél velünk, akkor is csak a legszükségesebbeket. Teszi a dolgát, meg mi is. Ezek a jobb napok.

Amikor eszembe jut Hank, akkor dühös vagyok és szégyellem magam. Ilyenkor messzire elkerülöm Joe-t.

Szerencsére ezek a napok egyre ritkábbak.

Petya

A közvetítő

Pénzfeldobás. A lehető legegyszerűbb formája annak, egy szituáció hogyan alakuljon. A vagy B eset lehetséges, nincs több opció. Ötven-ötven (50-50) százalék. Tökéletesen alkalmas olyan kérdések eldöntésére, melyre egyébként nem szívesen vállalkoznánk. A fekete ingem vegyem föl vagy ma inkább a fehéret válasszam? Narancslevet vagy almalevet igyak a reggelihez? Pofonegyszerű kérdések. Pofonegyszerű válaszok. Mindenesetre egy valami állandó. A felelősség elkenése.

Nem úgy, mint annak idején az őskorban, bálványok és istenek parancsára, roppant vadállatias körülmények közt, öntudatlanul, sokkal inkább a modern világ eszmeiségéhez igazítva; számítóan és hidegen.

Connor felfele tartott, a liftben reklámok villóztak. Tenyerébe újra és újra belepottyant a feldobott érme. Az ő bevetés előtti rituáléja a mások rituáléján való töprengés volt. Túsztárgyaló, közvetítő android lévén olyan helyzetekben alkalmazták, ahol meghibásodott androidokat kellett ártalmatlanítani. Elsődleges fegyvere a logikája volt, azon érvrendszere, melyet a programozók azért hoztak létre, hogy a kritikus helyzetet elemezve képes legyen meghozni súlyos döntéseket. Legfontosabb feladata az emberi élet megóvása volt, akár saját testi épsége árán is. Ő nem számított. A küldetés volt minden.

Néha sértve érezte magát. Igen, így nevezik. Hiszen az emberek csak pénzérmének használják. Nem hoznak meg súlyos következményekkel járó döntéseket. Inkább rá, Connorra hárítják a felelősséget. Hiszen csak egy gép. Hála azonban a stabil és fejlett szoftverébe épített biztonsági programnak lefuttathatott minden ilyen alkalommal egy hibakeresést, hogy az instabillá váló parancssorokat felülírja. Most is lefuttatta. Pillanatok törtrésze alatt tért vissza oda, ahonnét elindult, miután beszállt a liftbe. A küldetéshez.

A Phillips család a huszonhetediken (27.-en), a tetőtérben élt. Meghibásodott androidot jelentettek náluk, aki gyilkolt, majd túszokat ejtett. A deviánsnál fegyver van, ami már önmagában elegendő ok lenne a kikapcsolására függetlenül attól, használta-e vagy sem.

Az Egyesült Államok P. L. 544-7-es törvény világosan fogalmaz: Az androidok számára szigorúan tilos bármilyen típusú fegyver viselése. És akkor még nem is beszéltünk a gyilkosságról vagy a túszejtésről. A szabály az szabály.

Zsebre rakta az érmét és megigazította a nyakkendőjét. Ez is olyan apró gesztus volt, amivel az emberek arra törekedtek, minél előbb legyen az RK-800-as modell. Connor pedig köszönte szépen, bevetésre készen állt.

A lift a lakás előfolyosójára nyílt. Első pillantásra látszottak a lövöldözés nyomai. Karnyújtásnyira egy falba süllyesztett akvárium maradványai, a szőnyegen üvegszilánkok szerteszét, közöttük pedig egy aranyszínű, csillogó test vergődött. Connor megtorpant és számításokba kezdett. Az aranyhal túlélési esélyei nagyobbak az akvárium maradék vizében, mint a szőnyegbe taposva. A számítás eredményeképp lehajolt érte és a ficánkoló halacskát a vízbe ejtette. Bár nem emberi életet mentett meg, mégis úgy érezte, fontos teljesíteni ezt a részküldetést.

– Kérem! Kérem, mentsék meg! Ő a lányom! Engedjenek oda! Oda akarok menni!

A hisztérikus kiabálás az édesanyától jött, amint a lift irányába tessékelték. A gyermek tehát a túsz. A feladat innentől egyértelművé vált.

– Önnek mennie kell! A közvetítő megérkezett! Kérem, jöjjön velem!

De a rendőr hiába húzta társával együtt a megbokrosodott asszonyt. Erejét megsokszorozta a félelem, hogy gyermekét elveszítheti.

– Nyugodjon meg, asszonyom! Minden rendben lesz! – próbált Connor hatni a nőre, de be kellett látni, jelenléte csak olaj a tűzre. A nő pupillája kitágult, arca megmerevedett. Csupán egy pillanatra szeppent meg, utána jobban sikoltozott, mint az előtt.

– Egy ilyet küldenek? Amelyik megölte a férjem? Embert küldjenek, ne egy ilyen szörnyet! Megőrültek? Megölik a lányomat! Neee!

Egyre húzták, tépték a nőt a lift felé. Vonszolni kellett végül, miután a földről összeszedték. Nem érzett fájdalmat. Anélkül tuszkolták a felvonóba, hogy észrevette volna, a szilánkok megvágták a kezét. Az aranyhal magához tért ezalatt, csendben körözött fel és alá. Részsiker.

– Allen századost keresem. RK-800-as közvetítő – lépett oda a nappaliban egy feketeruhás kommandóshoz Connor. Az előre mutatott, majd ujjait visszahelyezte az elsütőbillentyűre.

Ekkor betört az ablaküveg. Lövések dördültek. Egy, kettő, három, négy. A kommandósok rövid hatásszünet után tűzparancsra készen álltak ismét. Connor gyors oldalpillantásokkal megállapította, hogy a bűnügyi helyszín még olvasható állapotban van annak ellenére, mekkora a felfordulás.

– Ezt nem hiszem el! Erősítést ígérnek, erre ideküldenek egy kurva androidot?

– Üdvözlöm, Allen százados – lépett oda Connor az emberei gyűrűjében tanácskozó rendőrtiszthez. – A nevem Connor és...

– Leszarom! Panaszt fogok tenni, az istenre esküszöm! – Majd visszafordult az övéihez. – Pont jó szögben van, de nem lőhetünk rá! Lezuhanna a kislánnyal együtt. Meg kell őt mentenünk!

Connor nem érzett se az édesanya, se Allen százados esetében sértettséget. Kész volt jelentkezni a feladatra.

– Tehát a deviáns az erkélyen van! A lövéseket is ő adta le az imént! Mi a neve?

– Honnan a faszból tudjam?

– Információra van szükségem a küldetés sikeréhez! Csinált már korábban is ilyesmit? Mit tud elmondani a deviánsról?

– Nézd! – lépett ki emberei közül Allen százados, halkabbra fogva a hangját. – Még egy kérdés és kikapcsollak, világos? Ha már ideküldtek a fenti okosok, tégy úgy, mintha lett volna valami értelme. Húzz innen!

Connor belátta, nem számíthat segítségre az emberektől. Magára van utalva. A nappali másik sarkában egy holttest hevert. Néhány lépéssel megközelítette. John Phillips, az apa feküdt a dívány lábánál három golyóval a testében. A lövéseket egy rendszeresített típusú lőfegyverből adták le. Az apa éppen a díványon ült, mikor meglepték. De mit csinált?

Connor körbepillantott. Egy CyberTouchPad vonta magára a figyelmét. Életszerűtlen tárolási hely egy elektronikai eszköznek. Nyilván akaraton kívül került oda. Felvette és kioldott a zárat. A böngészőben egy olyan oldal volt megnyitva, ahol androidokat lehetett megrendelni. Megtekintette a virtuális kosarat. Egy NL-420-as női androidot tartalmazott. A vásárlási szándék meg volt erősítve. Az apa le akarta cserélni a régit?

Letette az asztalra az eszközt és megpillantotta a kislány szobáját. A falon élénk színű festék volt. Képek és mesekönyvek

a polcon. Az ágy bevetetlen. Talált a takarón egy másik érintőképernyős eszközt. Kutakodni kezdett rajta. A „legjobb barát" mappában találomra lejátszott egy videót.

– Sziasztok! Én Emma vagyok, ő pedig itt a legjobb fej, akit ismerek! Köszönj nekik, Daniel!

– Sziasztok, Emma barátai!

– Szeretném, ha mindenki tudná, nekem van a...

Szóval Danielnek hívják a devianst, dobta félre az eszközt Connor. Ez már elegendő információ a küldetés sikeréhez.

Az erkélyajtóhoz sietett. Az időközben a konyhaszékre roskadt Allen százados megvonta vállait, jelezve embereinek, hogy a közvetítő kimehet. Connor félretolta az ajtót és kilépett. A terebélyes erkély végében, túl a korláton ott állt a deviáns. Egyik kezében a magához szorított Emma, másikban a gyilkos fegyver. Tőle pár méterre a medencénél egy rendőr hevert. A kinti bútorokat felborította a fölöttük keringő helikopter rotorszele.

– Ne gyere közelebb, vagy megöllek!

– Nem tudsz megölni, Daniel, hiszen nem élek!

– Honnan tudod a nevem?

– Sok mindent tudok rólad – araszolt a rendőr felé Connor. Még lélegzik, de sok vért vesztett. Meg kell mentenie. – Például azt is, hogy le akartak cserélni. Megértem, ha dühös vagy rájuk.

Daniel kezében kissé lehanyatlott a fegyver.

– Igen. Ezt akarták. Nem is számítottam nekik. Csak arra kellettem, hogy ugráltassanak, mint egy szolgát! Nem is voltam családtag! Sosem voltam az! Hazudtak!

– Megértelek, Daniel. Értem, miért tetted. Engedd el a kislányt, mielőtt kárt teszel benne.

– Soha! – kapta vissza a pisztolyt Emma fejéhez az android. – Akkor végem! Lelőnek azok! – bökött a szomszédos tetőn elhelyezkedett mesterlövészekre. – Nem akarok meghalni! Élni akarok!

– Ezek az érzések csupán hibák a szoftveredben, Daniel. Engedd meg, hogy segíthessek! Rendbe hozunk, ígérem!

– Innen már nincs kiút, csak lefele – tekintett a háta mögé a deviáns, amit Connor ki is használt. Lekapta nyakkendőjét, leguggolt a vérző rendőrhöz és érszorítással stabilizálta az állapotát.

– Mit művelsz? – fordult vissza Daniel.

– Megmentem, különben meghal.

– Egyszer úgyis minden ember meghal. Nem mindegy mikor?

– Nem mindegy, Daniel. Ahogy neked sem az. Segíthetek neked, de csak ha bízol bennem. Meg kell bíznod bennem!

Connor letapogatói érezhető mennyiségű stressz-szint különbözetet mértek a beszélgetés indulása óta. A deviáns stabilizálódik.

– Nem fogsz meghalni, Daniel, a szavamat adom. Segíts nekem, hogy én is segíthessek!

Az android fegyvere ismét hanyatlani kezdett. Ezúttal leengedte volna, ha nem röpül föléjük ismét a helikopter.

– Nem – nyomta Emma halántékának a csövet. – Ezt nem bírom elviselni! Nagyon hangos! És szeles is! Küldd el, de azonnal! Különben...

Az emberek ismét megmutatták, milyen remek érzékük van az időzítéshez. Connor jelzett a pilótának, mire az észbe kapott és odébb állt.

– Azt akarom, hogy elmenjen mindenki! – folytatta a deviáns feldúltan. – Meg egy kocsit is akarok! A lányt elengedem, ha kiértem a városból!

Connor érzékelte a deviáns hangjában megbújó kétségbeesést. Most van itt az idő.

– Az nem fog menni, te is tudod. Meg kell bíznod bennem. Ez az egyetlen esélyed. Bízz bennem, és minden rendben lesz!

Daniel akarata néhány pillanat után megtört.

– A szavadat adod? Megígéred? – kérdezte elérzékenyülten.

– Megígérem.

Emma lába lassan leért a talajra. És amint Daniel szorítása elgyengült, kitépte magát a karjai közül. Daniel számára az első lövedék becsapódása tette világossá, mekkora hiba volt megbízni valakiben. Második alkalommal ráadásul. A további három lövés után, melyből az egyik a karjából, a másik az oldalából, a harmadik pedig a tarkójából szakított ki öklömnyi darabokat, kék színű vér áztatta az erkélyt, Daniel pedig ártalmatlan tetemként hevert a földön. Emmát pokrócba csavarták, sebesült társukat pedig mentőhelikopterre tették a kisiető rendőrök.

Connor már a liftnél járt, kezében megvillant a pénzérme. Rá se hederített Allen századosra. Csupán megvonta a küldetés tanulságait, kiértékelte a helyzetet és jelentést küldött a CyberLife-nak. Küldetés teljesítve.

(A Detroit Become Human c. játék alapján)

kosakati

A Yun hava

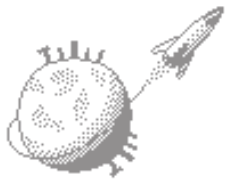

Ma reggel is az „az" álom ébresztette.

Borzongva és dühösen járkált le-föl a szobában.

A szobában... Vagy hat-hét négyzetméter lehetett az egész. Nyomorúságos, lerobbant kis kutyaól. Eredetileg raktárhelyiségnek épült. Nem volt benne fűtés, villany, folyóvíz... Internetről nem is beszélve.

Lia nem ehhez szokott. A fővárosban nőtt fel, teljes kényelemben, biztonságban... Jó nevelést kapott. Volt gyerekszobája. Kicsit elvont művészlélek volt, és most rendesen szenvedett a körülményektől. A körülményektől, amit saját butaságának köszönhetett. De még nem is ez volt a legrosszabb változat, ha nem olyan hóbortos, ha nincsenek azok a váratlan, buta ötletei, akkor most ott sodródnának a molekulái kint az űrben, ahol a Terra-526 felrobbant. Ha jól belegondolt, a butaságának köszönhetett mindent, ami jó volt az életében és most még a puszta életét is.

Mindenki őrültnek tartotta, amikor rájött a „családot akarok" mánia. Mindenki számára váratlanul férjhez ment, feladta városi állását, egzisztenciáját, karrierjét, kapcsolatait, egész életformáját, faképnél hagyta feltűnően jóképű, minden nő által irigyelt barátját, aki minden tekintetben szuper volt, éppen csak nősülni nem akart, és gyors egymásutánban szült három gyereket. Elásta magát egy világvégi kis tanyán, boldogan babázott, kertészkedett és többre tartotta a harmatos hajnal ragyogását a város minden kényelménél, izgalmánál.

Tehát a butaságának köszönhette a három szép gyereket, akiket nagyon szeretett, akikre büszke volt, akiknek a nevelésével annyi szép évet töltött el. De nyughatatlan lélek lévén ez nem tarthatott a végtelenségig.

A gyerekei felnőttek, saját életüket élték. A férjével már rég megromlott a kapcsolata, a hétköznapok elkoptatták a romantikát, nem volt már szükségük egymásra, elváltak.

Lia egy darabig úgy érezte magát, mint egy elhasznált, gyűrött, eldobott papír zsebkendő.

Abban az időben látta először „azt" az álmot.

* * *

Kávéillat töltötte be a nyomorúságos kis szobát. Lia abbahagyta a le-föl járkálást, elnyomta valahányadik cigarettáját és hozzálátott a szertartáshoz. A szertartáshoz, amihez még ilyen lehetetlen körülmények között is ragaszkodott. Ragaszkodott hozzá, hiszen ez tartotta benne a lelket, ez táplálta az illúziót, hogy még tartja a színvonalat.

Előhúzta az ágy alól az utazótáskát. Tenyerét a megfelelő helyre fektette, megfele1ő szögben és irányban elfordította, a táska kinyílt. Elővette kedvenc, mindig mindenhová magával cipelt valódi porcelán-csészéjét, karcsú, finom kiskanalát és a tejszínpirulát. Előhúzott a sarokból egy ócska vödröt, szájával lefelé fordította. A vödör fenekére szalvétát terített, ráhelyezte a féltve őrzött csészét.

Az ablakon már beszűrődött annyi fény, hogy ki tudta tölteni a kávét.

Felkelt a Yun napja, végre elkezdhette a mai napot, nem kellett tehetetlenül járkálnia le-föl a sötétségben.

* * *

Később gondosan megtisztította a kávészertartás kellékeit, és az utazótáskájába rejtette.

A táskából elővette a köveket.

A köveket...

Jelentéktelen kavicsok voltak, közönséges kavicsok, amik tonnaszámra hevernek a földön mindenfelé. Lia több kilónyit cipelt magával.

Mielőtt elindult volna a Loma-5o-re, hetekig gyűjtögette, válogatta őket a tengerparton. Boldog időtöltés volt. Szebbnél szebb kavicsok akadtak a kezébe. Egy-egy érdekesebb alakú kavicsnak szinte gyerekesen örült. Kavicsszedegetés közben már nem érezte magát gyűrött papír zsebkendőnek. Úgy érezte, új élete alapjait szedegeti össze. Minden egyes megfelelő formájú kavics megtalálásakor gazdagabbnak és magabiztosabbnak érezte magát.

Tudta, a Loma-5o felé a Terra-526 egy napos pihenőt tart a Yun bolygón. A Yun hava izgatta fel a képzeletét. Hallotta valahol, hogy a Yun hava csodát tesz a földi kavicsokkal. Mutattak is neki ilyen „hókezelt" kavicsokat. Egészen különlegesek, áttetszőek voltak. Sötétben saját fényük volt, és állítólag végtelenül sok információt képesek tárolni méghozzá kitörölhetetlenül. Valamiért a lapos, szabálytalanul ovális formájú kavicsok voltak a legértékesebbek.

Az információ nem volt hivatalos. A hivatalos tudomány nem vett róla tudomást, a kövek a feketepiacon cseréltek gazdát, izgalmasan magas árakon. Liát nem nagyon érdekelték a technikai részletek, a tudományos magyarázat, ő pénzt látott a dologban, izgalmasan sokat. A pénzben pedig lehetőséget látott egy új élethez, egy régi-új élethez.

Újra kényelemben, biztonságban, bőségben akart élni, ahogy gyermekkorában, fiatal lány korában megszokta. Vissza akarta kapni a régi életét, amit olyan könnyelműen feladott. És nem csak a régi körülményeket akarta visszakapni, hanem a régi kapcsolatait is. De legalábbis egy kapcsolatot, a legfontosabbat.

Papír zsebkendő korszakában, amikor „az" az álom is kezdődött, sokat vívódott magában. Egyre gyakrabban jutott az eszébe a régi barátja, akit elhagyott. Vágyott rá, hogy újra vele lehessen, de sokáig nem merte megkeresni. Attól félt, hogy egykori szerelme már rég elfelejtette, túllépett rajra, és ha megkeresi, és ő visszautasítja, akkor még a magában dédelgetett szép emlék is meghal. Akkor pedig olyan szegény lesz és üres, akkor örökre összegyűrt papírzsepi marad.

Nagyon félt, de megint győzött a szeszélye. Vett egy nagy levegőt, és feltárcsázta Roy személyes számát.

Sokára jött létre az összeköttetés. Már majdnem feladta, már majdnem bontotta a vonalat. És akkor a távolból megszólalt egy hang, egy hang, amitől megremegett a térde, amitől felgyorsult a szívverése és elakadt a hangja. Aztán simábban ment minden, mint remélte.

Roy a Loma-5o-ről jelentkezett, évek óta ott élt. Lia előre megfontolt lazasággal megkérdezte, nincs-e kedve egy kis beszélgetéshez. Roynak csak két kérdése volt: „Hol és mikor?"

Royt a munkája, a családja és ezer más kötelezettsége a Loma-5o-hez kötötte, Lia viszont szabad volt, mint a madár. Így aztán abban maradtak, hogy Lia odautazik a Loma-5o-re. A hajó egy hónap múlva indult.

Ez az egy hónap Lia számára maga volt a boldogság. (Várakozással teli, izgatott készülődés.) Elvarrta a szálakat, elrendezte a dolgait. Nem szándékozott többet visszatérni a Földre.

Akkor hallott a földi kavicsok és a Yun havának különös kölcsönhatásáról. Ez épp kapóra jött neki. Nem tudta pontosan, hogyan fogja „hókezelni" a kavicsokat, hogyan fogja pénzzé tenni, de bízott a bolond szerencséjében, ami már annyiszor megoldotta a dolgokat. Mint most is.

* * *

Mikor a Terra-526 leszállt a Yunon, Lia fogta a kisebbik utazótáskáját, a nagyobbikat a hajón hagyta, hiszen csak egy napra száll ki, és elindult a kavicsaival havat keresni. A Yunon viszont éppen nyár volt. Hó csak fenn a magas hegyekben kéklett. Először kétségbeesett. Összeomlani látta a tervét.

Gazdagon szeretett volna a Loma-5o-re érkezni. Gazdagon, függetlenül, szabadon és büszkén. Órákig ténfergett tehetetlenül az űrkikötőben és környékén. Aztán megint jött a butaság. Bérelt egy helikoptert, és irány a hegyekbe.

Sejtette, hogy nem ér vissza időben az űrkikötőbe, ezért telefonált gyorsan a hajóra, hogy tegyék ki a csomagját, majd egy másik járattal megy tovább. Akkor még nem tudta, hogy a következő járat csak fél év múlva indul a Loma-5o felé, nem tudta, hogy a hajóról elfelejtik kitenni a csomagját, amiben a holmija nagy része és a pénze van, azt sem tudta, hogy a Terra-526 meteortalálatot kap és felrobban. És azt sem tudta, hogy a hegyekben megmaradt hó nem alkalmas a „hókezelésre", csak a frissen hullott hó.

A hegyi hó nem is olyan színű volt, mint amilyet meséltek neki, nem halványkék volt, hanem szürkés sötétkék. Mikor beletette az egyik kavicsot, az sisteregve semmivé vált Lia jókedvével együtt. Később hallotta, már a Yunon, hogy a frissen esett hó szokott halványkék lenni...

Lia tehát megint a hirtelen ötletének köszönhetően itt ragadt a Yunon pénz nélkül, türelmetlenül várva a havazást a kavicsaival, lehetetlen életkörülmények között, mindössze a kávéval vigasztalódva, de élve.

Mikor kedveszegetten visszaért a hegyekből, először az űrkikötő szállodájában szállt meg. A készülődés boldog egy hónapja, és a Yunig megtett út alatt nem gyötörte „az" az álom. Most a flancos szállodában újra megtalálta a lidércnyomás. ...És aztán minden éjjel, amit a Yunon töltött. A drága szállodából fizetés nélkül távozott, mikor rájött, hogy itt rekedt pénz nélkül minimum egy fél évre. A kolónia szélén bérelt egy szobát, egy „lerobbant kutyaólat", ennyire futotta abból, amit az ékszereiért kapott egy nem túl bizalomgerjesztő átutazótól az űrkikötőben.

Mindent megpróbált, hogy pénzhez jusson, de a helyzet elég reménytelen volt. A Loma-5o-re átutalt pénzéhez nem tudott hozzájutni, mert a bankkártya a Terra-526-tal együtt felrobbant, annyi pénze pedig nem volt, hogy kommunikátoron keresztül kérjen átutalást a Yunra.

Az űrkikötő nem volt olyan forgalmas, hogy foglalkoztatni tudják. A szállodába sem vették fel még takarítani sem, hiszen emlékeztek rá, hogy fizetés nélkül távozott. A Yun-lakók pedig a földitől eltérő életmódjuk miatt nem tudtak mit kezdeni egy földivel.

A Yun-lakóknak nem volt szükségük a földiekre és a holmijaikra. Nem kereskedtek, nem is nagyon beszéltek az emberekkel. Zavartalanul folytatták megszokott életüket ősi városaikban, és a földieket, az űrrepteret, a hajókat, a kis kolóniát csak annyi

érdeklődéssel nézték, mint a szobába tévedt macska a televíziót. Hosszúkás testükkel, tizenhat lábukkal, narancssárga, rojtos, kézként is használatos fülükkel ki-be surrantak lapos kis épületeik nyalásain, és csak felületes pillantásokat vetettek az emberekre.

Maradt hát a nyomorgás, a szorongás, az idegeskedés, hogy előbb essen le a hó, mint ahogy a következő hajó indul a Loma-5o felé. Ha addig nem esik a hó, nem tudja „hókezelni" a kavicsait, nem tud jegyet venni a hajóra, a pénze elfogy, végleg itt ragad a Yunon. Annyi pénze sincs, hogy a kommunikátoron felhívja Royt, a bankot, vagy valamelyik gyerekét a Földön. Csak annyi pénze volt, amennyi szűkösen elég szállásra és ennivalóra a következő hajóig. Idegtépő sakkozás volt az idővel és az aprópénzzel.

* * *

A Yun gyönyörű volt, napja ragyogott, meleget árasztott. Lassan őszre fordult. A lombok megszínesedtek. A Yun-lakók szerint ez hosszú őszt jelent, messze még a havas tél...

Lia napról-napra jobban szenvedett, szorongott. Az idő ragyogó, gúnyosan vigyorgó napsütésben vánszorgott. Semmi remény a hófelhőkre. A hajó indulásának napja, amit Lia már annyira várt, de mégis halasztgatta volna, adott volt, napra, percre meg volt határozva. A havazás kezdete viszont megjósolhatatlan.

Lia egész nap a hóra és a hajóra gondolt, nem ért rá gyönyörködni a Yun őszi színpompájában... Fásultan bámulta a színkavalkádot. Ráadásul minden éjjel „az" az álom kínozta. Minden reggel gyűröttebben ébredt.

* * *

Már csak egy nap volt vissza a hajó indulásáig.

Lia idegei a végsőkig feszültek. Egyfolytában reszketett és közben többször is leizzadt. Megfájdult a nyaka, annyit bámulta az eget.

* * *

És akkor végre leesett a hó.

Először vékony, semmi kis felhőkből hulltak a halványkék pelyhek, a kék fátylon még átsütött a nap. Aztán vastagabb felhők érkeztek. Sűrűn hullott a hó és beborította a még le sem hullott, színes lombokat. A Yun-lakók szerint ilyen hirtelen, korai hózápor száz évenként, ha előfordul.

– Hülyének áll a szerencse! – örvendezett Lia, és rohant a kavicsaival ki a szabadba, gyorsan-gyorsan, mielőtt elolvad a friss hó.

* * *

Még a kávéját sem itta meg, félbehagyta a kávészertartást, mikor az ablakon kinézve meglátta a levegőben kavargó halványkék hópelyheket. Nem ment messzire, rögtön a kunyhó mellett nekilátott „hókezelni" kavicsait.

Az elsőt óvatosan, 1ágyan helyezte bele az alig egy centi vastag hóba. A kavics nem sistergett, mint a hegyekben, hanem minden hang nélkül egy pillanat alatt áttetszővé vált és gyönyörűen ragyogott. Lia sírt és nevetett örömében.

* * *

Gyermeteg, naiv hangulat kerítette hatalmába. Liát már nem aggasztotta további utazás, a kövek értékesítése, stb... Sorba mártogatta kavicsait a hóba és közben bután gagyogott, mint egy játékába felejtkezett kisgyerek. Ebből a kavicsból veszek házat ...ebből háromeltűt... ezt ruhákra költöm... ezt ékszerekre… ennek, meg ennek, meg ennek az árát elküldöm a gyerekeknek... ebből antik könyveket, festményeket, szobrokat... ebből galériát és kiadót a fiatal, kezdő alkotóknak...

* * *

Látta maga előtt a gyerekei arcát, amikor megkapják a küldeményt.

– Nahát, ez az anyu...

Szíve mélyén remélte, hogy három gyereke közül legalább az egyik utána költözik a Loma-5o-re. És látta magát, ahogy elegánsan, csinosan siet a találkozóra Roy-jal, aki bármennyit is változott az évek során, biztosan most is olyan szeretnivaló, mint annak idején. Titkon azt remélte, a férfi újra beleszeret, hogy a régi-új szerelem értelmet ad visszalévő éveinek.

És tervezgetett, tervezgetett, és mártogatott, és mártogatott, amíg be nem mártogatta az összes kavicsot. Szinte megrészegedett az örömtől.

– Hülyének áll a szerencse! – mondogatta és „hókezelt" kavicsaival bevonult a lerobbant kutyaólba.

Rongyosra stresszelt idegei nem bírták tovább. Az eufória kimerítette... Lerogyott az ágyra és mély álomba merült.

Az ébrenlét és az álom határán még méltatlankodott, tiltakozott, hogy ekkora öröm után, ilyen csodálatos lelki állapotban mit keres itt a szokásos lidércnyomás... Miért háborgatja ez a visszatérő álom, mikor már semmi ok a borúlátásra, amikor a boldog jövő áll előtte... Az ellenálláshoz gyenge volt, győzött a fáradtság, győzött a lidércnyomásos álom... Végig kellett álmodnia újra.

Látta magát, ahogy lépdel a hóban. Egy végtelennek tűnő, vastagon behavazott mezőn tartott a horizont felé.

Az álom nem szólt arról, hogy honnan jön, hová megy, minek megy. Csak ment, ment, csizmája alatt ropogott a friss, érintetlen hó. Lassan lehúzta a kesztyűjét, és a hóba ejtette. Prémes sapkája, vastag, puha sálja is elterült a hó tetején, sorban minden lekerült róla, ott hevert minden ruhadarabja a havon. Hosszú, tarka sávot hagyott maga után.

Egy kép jutott eszébe kislánykorából; egy papírból kivágott öltöztetős baba, és a papírból kivágott ruhái az asztal halványkék lapján. Ilyen halványkék volt a hó is, amiben mezítláb lépdelt, mint a régi gyermekbútor lapja.

Még amikor a Földön álmodta először ezt az álmot, csodálkozott, miért nem fehér a hó. Most már tudta… a Yun hava halványkék.

* * *

Léptei lelassultak, megállt.

Lassan letérdelt, belefeküdt a hóba. Karjait széttárva, hason feküdt a halványkék, iszony-hideg, puha hóban. És várta, hogy vége legyen mindennek... mindennek...

* * *

Ilyenkor szokott sikoltozva felébredni. Most nem maradt idő a sikoltozásra, mert hirtelen riadt fel egy furcsa kis neszre. Mintha üveg, vagy porcelán cikkant volna...

Az alvás, az álom kábulata egy pillanat alatt szállt ki a szeméből, ahogy kinyitotta. A látvány fejbe vágta.

A kis kunyhó ajtaja tárva-nyitva, a szél csapkodja.

Hókezelt kavicsai, a vagyona, utazótáskája... sehol!

Féltett kávéscsészéje cserepekre törve hever a padlón.

* * *

Odakint még mindig esett a hó, halványkék lepel borított mindent, a tárva-nyitva csapkolódó ajtón át a kunyhó padlójára is jutott.

Lia feltápászkodott és tétován indult az ajtó felé. Lehajolt, felvett egy porceláncserepet. Sokáig forgatta ujjai között, aztán karja lehanyatlott, a színes kis cserépdarab nem koppant a padlón, hófoltra esett.

Az ajtót nem csukta be... minek? ... Nem hagy itt semmit, amit a zárt ajtó őrizhetne, nincs már semmije sem a kunyhóban, se máshol... A múltja, a remélt jövője egy pillanat alatt örökre elérhetetlen messzeségbe zuhant.

* * *

Az ajtón kívül léptei egyre határozottabbá váltak.

Tekintetével a horizontot kereste, de a sűrű hóesés nem engedte látni az ég és a föld határvonalát.

Határozott, elkeseredett mozdulattal húzta le a kesztyűjét, kezdte kigombolni a kabátját. Prémes sapkája, vastag, puha sálja is elterült a hó tetején, sorban minden lekerült róla, ott hevert minden ruhadarabja a havon. Hosszú, tarka sávot hagyott maga után…

Jimmy Cartwright

Géza bácsi találkozása az Aliennel

Géza bácsi ma is korán kelt, ahogyan minden reggel. Első útja a mellékhelyiségbe vezetett, mint minden reggel. Hiába, Géza bácsi már nem mai gyerek, az inkontinencia pedig nem gyerekjáték, főleg, ha prosztataproblémákkal jár együtt. No és persze a vacsorától is meg kellett szabadulni, amely eddigre már általában salakanyaggá emésztődött Géza bácsi szervezetében. Ezen procedúrákon átesve Géza bácsi kimosta szeméből a csipát, természetesen jó hideg vízzel, ahogyan minden reggel, hogy fel is ébredjen. Ezután felöltözött és reggelit készített.

Ez persze nem afféle angolos villásreggeli volt, hanem sokkal inkább magyaros, bicskával szeletelős. Egy kupica házi szilvapálinka után jöhetett a friss fehér kenyér, szalonna, vöröshagyma, kolbász, és végül egy jó pohár vörösbor.

Miután befejezte az étkezést, és egy jóízűt böfögött, felvette gumicsizmáját, fejébe nyomta kalapját, vállára vetette karikás ostorát, kezébe vette fokosát, majd kilépett a tornácra, ahol rögtön le is kellett üljön a fonott karosszékbe. Hiába, már nem hajtotta őt az ifjonti hevület, mint rég, bármennyire is szerette volna. Úgy egy órácskával később végül felállt, majd elindult, hogy megszemlélje birtokát, ahol már szorgos munka folyt.

A búza-, kukorica-, és napraforgó földeken középiskolás diákok végezték az aktuális napi teendőket ezen a szép nyári napon, szakemberek irányítása alatt. A gyümölcsösökben – volt ott szilva, körte, alma, barack, cseresznye és meggy –, felső tagozatos általános iskolások szorgoskodtak, felnőtt szakemberek segítségével. A zöldségesben szintén hasonló korú diákok dolgoztak, szedték, kapálták, egyelték a piros-, cseresznye-, és fehér paprikát, az uborkát, hagymát, paradicsomot, zöld- és sárgaborsót, krumplit. A teheneket, juhokat, kecskéket, malacokat és szárnyasokat szakavatott, állatszerető munkások látták el. Géza bácsi a szemle közben úgy találta, hogy minden rendben van, minden nagyon szép, minden nagyon jó, tehát mindennel meg volt elégedve.

Végül hazafelé vette az irányt. Már alig egy kilométerre volt csak a házától, amikor különös fényt vett észre az égen, amely rohamosan nőtt egy lángoló tűzgömbbé, és rögvest be is csapódott közvetlenül a ház mellé, megrongálva a melléképületet.

– Azt a büdös leborult szivarvégit! – mérgelődött Géza bácsi, majd sietősen továbbindult, immár a katasztrófa helyszínének irányába.

Amikor odaért, látta, hogy egy különös, űrhajó-szerű objektum okozta a problémát. Úgy látta, nincs értelme túlélőket keresgélnie. Ám épp, amikor végül eldöntötte, hogy most már bemegy a házba, és felhívja a rendőrséget, hiszen valakinek mégiscsak szólni kellene, a szeme sarkából észrevett valami mozgást.

Egy asztronauta mászott ki a romok alól, akinek csodával határos módon csak a lábai szakadtak le.

– Please, beware of... beware of... this... monster... this... alien... – mondta, majd kilehelte a lelkét.

Persze Géza bácsi egy szavát sem értette, így sarkon fordult, hogy intézkedjen. Azonban legnagyobb megdöbbenésére egy fura élőlénnyel találta magát szembe. Már ha lehet így fogalmazni, hiszen a lénynek nem volt szeme. Annál inkább voltak neki fémesen csillogó tűhegyes fogai a ronda pofájában, amelyről valami fura folyadék csordogált.

Amíg Géza bácsi földbe gyökerezett lábbal, magatehetetlenül, rémületében összehugyozva és bokáját lefosva állt ezt a valamit bámulva, az idegen kihasználta az alkalmat és belső, kinyújtható szájszervével Géza bácsi arca felé kapott. A mozdulat olyan jól sikerült, hogy Géza bácsi tarkóján jött ki az idegen fogsora. A szörnyeteg elégedetten húzta vissza szájszervét, majd eliramodott a búzatáblák felé, a vörösen izzó, lemenő nap rőt fényében.

„Ez pofátlanság!" – gondolta az olvasó. – „Ez az idióta író megölte Géza bácsit, a főszereplőt! Ekkora egy kretént! Ez egy nagy szar!"

„Elmész te a picsába, kedves olvasó!" – gondolta az író. – „Ebben a helyzetben te is tutira így végeznéd, köcsög!"

Xenothep

Feladat

Az ajtóval kezdődött.

Úgy rémlik, talán előtte is történtek dolgok, de vagy el sem jutottak a tudatomig, vagy találtam rájuk racionális magyarázatot. Később egyre erősödött bennem a sejtés, végül az oroszlánnal való hajnali találkozásom után bizonyossággá vált.

Azon a napon munka után semmihez nem maradt energiám, csak elheveredtem az ágyon, hogy pihenjek kicsit. Hamar elaludtam, de emlékszem, elalvás előtt egy munkahelyi probléma járt az eszemben; egy régóta húzódó, egyre kellemetlenebb feladat, amire nem találtam megoldást. Épphogy elszenderedtem, amikor a szobaajtó becsapódott. Nem ijedtem meg, inkább bosszús lettem. Percekig tartott, mire felfogtam, hogy az ajtónak nem volt semmilyen oka becsapódni. A házban nem hagytam nyitva ablakot sehol, hogy huzat legyen, párom pedig a gyerekekkel átment a barátnőjéhez. Amúgy pedig családom egyetlen tagjának sem szokása az ajtókat csapkodni. Főleg nem olyan erővel, hogy átszakadjon az ajtótok a zárnál, az ajtó pedig ellentétes irányba nyíljon.

Hüledezve vizsgálgattam a szilánkosra törött fát, és próbáltam megérteni, miképpen történhetett ez. Alvásról ezután szó sem lehetett, így készítettem egy kávét magamnak, majd az asztalomhoz ültem, hogy folytassam a munkát itthon. Az ajtóról hamar megfeledkeztem, legközelebb csak este került szóba, mikor párom észrevette a törést.

– Hát ez meg?...

– Nem tudom – vontam vállat. Kutakodva nézett rám, aztán aggódva kérdezte.

– Riel, minden rendben?

– Persze. Miért ne lenne?

A témát lezártnak tekintettem ez után. Lefeküdtünk, én próbáltam minél hamarabb elaludni, ő még nézte a tévét, de biztos voltam benne, hogy rajtam gondolkodik. Igazam bizonyítandó felém fordult, magához ölelt és a vállam simogatva kérdezte.

– Sok a gond odabent?

– Az van – mormoltam félálomban.

– Mesélj róla, ha az segít. Csóri ajtó nem tehet semmiről.

Akkor esett le, hogy azt gondolja, dühömben én vágtam be az ajtót.

– Nem én voltam, Lin.

– Oké bébi, álmodj szépeket! Szeretlek!

– Én is szeretlek, kicsim.

Megsimogatta a homlokom, adott egy csókot, aztán kikapcsolta a tévét. A sötétben hallgattam, ahogy légzése egyenletessé válik, amint elaludt, nekem viszont nem jött a szememre álom. A feladaton töprengtem, hogyan lehetne megoldani. Pörgettem az agyam, noha tudtam, mekkora ostobaság alvás helyett ezen agyalni. Majdnem hajnali egy volt, mire elaludtam.

Egy hét telt el minden különösebb esemény nélkül. Kis családom épp békés korszakát élte feltéve, hogy békének lehet nevezni, mikor pár hónapos lányom megállás nélkül üvölt, mert fáj a pocakja, nagyobbik lányom pedig annyira szeleburdi, hogy a nézésétől elfáradok. Az ajtót egy délután megragasztottam, lecsiszoltam, újrafestettem, úgy csukódott, mint előtte; Lin nem hozta szóba többet. Viszont egyre sűrűbben kérdezgette tőlem, hogy kerestem-e valamit. Közeledett a hét vége, nyakig merültem a tervek tanulmányozásába éppen a számítógépemen, amikor kikiáltott a szobából.

– Meglett?

– Micsoda szívem? – kérdeztem vissza, de az agyam nem igazán járt ott.

– Hát, amit kerestél!

Sóhajtva dőltem hátra székemben. Levettem a szemüvegem, megdörzsöltem az arcomat, aztán a szoba felé indultam. Az ajtóhoz érve megszokott mozdulattal cirógattam meg a jobb oldali kőoroszlán fejét, amely kitartóan őrködött a bejáratban.

– Nem kerestem semmit szívem az égvi…

A szavam elakadt. Lin a szoba közepén állt, mögötte a szekrénysor összes ajtaja precízen sarkig tárva, fiókjai kihúzgálva. A lány felhúzott szemöldökkel nézett rám. Értetlenül léptem be.

– Mi a f…?!

Azonnal feltűnt, hogy két fiók maradt csak a helyén, a szekrénysor szimmetriáját tekintve épp ellentétesen. Becsuktunk mindet, helyére tolva a fiókokat is, én pedig töprengtem. Mióta hazajött, Lin a konyhában sürgölődött, én pedig egészen biztosan nem léptem be ide. A gyerekek túl kicsik ahhoz a felső szekrények ajtóit kinyissák. Mi történt itt?

– Riel, fura vagy mostanában.

– Én? Fura?

– Hát… nyugtalanul alszol. Még beszélsz is néha álmodban.

Elvigyorodtam.

– És elmondtam már a szeretőm nevét?

Lin is elmosolyodott.

– Nem, ennél sokkal unalmasabb dolgokról beszélsz. A terv, a feladat, a hatékonyság, valami sorozatszám, ennyit érteni csak.

Bólintottam.

– Könnyen lehet. Van egy feladat, amin nem tudok átvergődni egyszerűen. Most is azon fáradozok… Mondd csak, alva járni is szoktam?

– Azt nem.

– Akkor ki nyitotta ki a szekrényeket?

Némán néztünk egymásra, aztán Lin huhogni kezdett, mint egy kísértet, de végül elvihogta az egészet. A szekrény témát is lezártuk.

Másnap reggel korán ébredtem. Próbáltam minél csendesebben megközelíteni az ajtót a sötétben, hogy ne ébresszem fel a páromat. Éjjel sűrűn ébren volt, néha én is felriadtam; a kicsi lány nagyon nyugtalanul aludt. Most csend uralta a házat, én pedig már előre élveztem a szombat kora reggel nyugalmát. Talán lesz egy teljes órám is a feladatra koncentrálni, mielőtt nagyobbik lányom elő nem áll valami frappáns ötlettel. A vaksötétben a bizonyosság határozottságával léptem át a küszöbön nem számítva semmiféle akadályra, így teljes erőből belerúgtam valami nagyon kemény dologba.

– Hogyazajókurv…!

Egy szisszenéssel hallgattam el, inkább elfojtva fájdalomkiáltásomat, majd a parázsba lépett indián táncát előadva botorkáltam a kapcsoló felé. Amikor a konyhát elöntötte a neon hideg ragyogása, elvakítva fordultam meg, hogy megnézzem, mivel hozott össze jó sorsom. A meglepetéstől elállt a lélegzetem. Hitetlenkedve sántikáltam vissza a szobaajtóhoz, halkan becsuktam, aztán leguggoltam és szembenéztem a gránit díszoroszlánnal, ami minimum hatvan kilogrammot nyomott. Megcirógattam, ahogy eddig is már annyiszor.

– Ne mozdulj!

Megcsináltam a kávémat, aztán törökülésben ismét a szobor elé ültem. Ahogy jobban megnéztem, akkor tűnt fel, hogy ez a bal oldali oroszlán. Onnan tudtam, hogy költözéskor felborult a teherautón, amitől az egyik füle megcsorbult kissé. Viszont az ajtó bal oldalán most a jobb oldali oroszlán ült. Végigpörgettem az elmúlt napokat a fejemben; az ajtó, a szekrények, most meg az oroszlán. Itt valami történik. Kizárt, hogy ezt a szobrot családom tagjai közül bárki is megmozdíthatta volna, márpedig tény, hogy most itt van a bejárat kellős közepén. A kőoroszlánok pedig nem szoktak nagyon sétálgatni. Kávémat kortyolgatva elmerültem gondolataimban, közben teljesen kivilágosodott. Párom így talált rám. Állt a szobaajtóban nagy szemeket meresztve. Arcán még az álom nyugalma, szemeiben enyhe csodálkozás.

– Riel?

– Szia!

– Mit csinálsz te itt?

Akkor döbbentem rá, hogy már régen nem az oroszlánon jár az agyam, hanem a feladaton. Felkászálódtam, letettem a poharam az asztalra és a szoborra mutattam.

– Segítenél a helyére tolni?

Lin nem akadékoskodott, többek között ezért is szerettem annyira. Rám hagyta a hülyeségeimet nagyrészt, amivel sokat segített kapcsolatunk nehezebb időszakaiban. Visszatoltuk a szobrot, nem is került szóba a dolog egy darabig. Innentől egyre sűrűbben fordultak elő különös dolgok a házban, sőt a ház körül is, de érdekes módon nem kavartak fel az események különösebben. Néha kinyíltak az ablakok, vagy leestek a könyvek a polcról, de soha nem láttunk, vagy hallottunk semmit. Igaz, még soha nem láttam könyveket úgy leesni a polcról, hogy szépen egymásra rendeződjenek közben spirál alakzatban. Ez a jelenség egészen elbűvölt, le is fényképeztem, de a fotón nem tűnt annyira bizarrnak, mint a valóságban. Az oroszlánok felváltva kétszer is elcsavarogtak az éjjel, másodszor ráadásul a jobb oldali kiment a kocsifelhajtóra, és ott csücsült le a közepén, mindezt úgy, hogy a bejárati ajtó zárva maradt. Nem volt kedvem onnan becipelni, így csak betoltam a garázsba, de az éjjel korrekten visszasétált a helyére, mert reggel ott találtam ismét.

Lin rezignáltan vette tudomásul a dolgokat, legalábbis nem látszott rajta, hogy idegesítené bármi is, de egyre sűrűbben tett rá utalásokat, hogy ki kellene vizsgáltatnom magam.

– Miért pont nekem? – kérdeztem.

– Agyonhajtod magad! Örökké az a rohadt terv, már teljesen felemészt. Van róla fogalmad, hogy ma reggel, mikor kérdeztem, mivel kéred a pirítóst, te egy sorozatszámmal feleltél?

Felnevettem.

– Tényleg? Ne haragudj… De ez mókás, hehe!

– Szerintem meg nem vicces, hehe.

Megsimogattam az arcát.

– Jól vagyok, kicsim. Hidd el! Minden oké. Jó, talán kissé kimerít ez a sikertelenség, de ez minden.

– És az oroszlán?

Felvontam a szemöldököm.

– Nem tudom! Honnan szedjem? Nem vagyok parapszichoizémókus. Néha odébbmennek, nagy cucc! Mindig visszajönnek. Hűséges cicukák.

– Riel, ne haragudj, de… úgy érzem, valahogy közöd van hozzá.

– Mármint?

– A dolgok… amik történnek, érted?

Ingattam a fejem.

– Nem. Fogalmam sincs, mire gondolsz.

Lin felsóhajtott.

– Egy reggel hamarabb ébredtem fel, mint te. Bementem a fürdőszobába, hogy megmosakodjak. Tudod, mi volt a tükörre írva?

Érdeklődve néztem fel.

– Na?

– 20C42P10U. Még pedig tükörírással, visszafelé. Ismerős?

– Igen, ez annak az alkatrésznek a sorozatszáma, ami… hogy-hogy oda volt írva?

Lin sokatmondó pillantással intett az asztalom felé.

– Még hozzá a te filceddel!

Az nap este bezártam a szobaajtót, és megkértem a páromat, hogy a kulcsot dugja el valahova, hogy ne lássam. Azt gondoltam, talán alva járok valóban, vagy akár ébren is néha furcsa önkívületi állapotba esek, és úgy követem el a dolgokat. Nagylányom aznap éjjel a barátnőjénél aludt, a kicsi pedig velünk volt a szobában. Mindenkinek adtam jó éjt puszit, aztán bebújtam az ágyba és az előre odakészített liszttel vékonyan beszórtam a térfelemen a parkettát.

– Na, most lebuktatlak, Poltergeist!

Ha netán éjjel meg akarnék lógni oroszlánt zaklatni, annak nyoma lesz, de remélhetőleg úgyis megállít az ajtó.

A reggel fura eredményt hozott.

A lisztben nem találtam lábnyomot, az ajtó is zárva maradt egész éjjel, a jobb oldali oroszlán mégis a konyha közepén ült, szemben a tűzhelyjel, és a tükörképét bámulta a sütő ajtajának üvegében.

– Pontosan mikor is bolondultunk meg? – kérdezte Lin halkan, mire vállat vontam.

– Nem emlékszem.

– Nem lenne ideje átnézni a kopogó szellemekkel foglalkozó irodalmat?

– Lin, ha itt szellem van, az teljesen ártalmatlan, ráadásul nem is kopogtat. De áruld el, a mi szellemünket miért érdekelne egy terv annyira, hogy egy alkatrész számát felírja a…

Döbbenten hallgattam el.

– Tükörre? – próbált kisegíteni Lin készségesen, aztán észrevette az arckifejezésem.

– Riel?...

Az oroszlánt néztem, amint az meg a sütőajtó üvegét nézi, és pörgettem az agyam.

– Lin, mit néz Simba?

– Semmit drágám, ez csak egy darab kő.

– Rossz optika.

A lány mélyet sóhajtott, aztán erőt vett magán, csinált két kávét, majd az egyiket a kezembe nyomta.

– Riel, az életem eddig sem volt unalmas melletted, most viszont szeretném is érteni, mi folyik itt.

– Rossz az optika, érted?

Leguggoltam az oroszlán mellé, mire Lin is letérdelt mellém.

– Na, most mondd meg: mit néz Simba?

– A tükörképét.

– Ez melyik oroszlán?

– Nem tudom, Riel, nem látok különbséget köztük.

– Dehogynem – mondtam türelmesen. – Az egyiküknek letört a jobb füle hegye költözéskor, ezért a baloldalra tettük, hogy ne legyen feltűnő. Most a jobb oldali hely üres, de nézd csak ennek itt a fülét!

Lin szemei felcsillantak.

– Helyet cseréltek!

– Aham. A tükörre pedig tükörírással volt felírva a sorozatszám. A szekrénysor fiókjai a szimmetriához képest fordított képet mutattak, a könyvek spirál alakzata is a fordításra utal.

– Éééés az a szerencsétlen ajtó?

– Lin fogalmam sincs, hogy működik a telekinézis. Lehet, hogy akkor jött meg a felismerés.

A lány intett.

– Oké, szóval azt mondod, ezekkel a dolgokkal te… üzentél valamit magadnak?

– Igen, így valahogy. A 20C42P10U sorozatszámú alkatrész felel az áramkörben azért, hogy a rezonanciát a membránok a megfelelő polaritás mellett…

Lin csodálattal nézett rám, ragyogó kék szemei csillogtak, szája sarkában kedves mosoly, ezért a nézésért szerettem bele. Elmosolyodtam.

– Egy szót sem értesz.

– Az semmi! De nem is érdekel, Riel – átölelt, megcsókolt, aztán a vállamra hajtotta a fejét.

– Szóval megoldottad a feladatot.

Megszállottan dolgoztam egész nap, estére készen állt az új, átértelmezett terv, egyetlen mozzanatában sem találtam hibát. Egészen felpezsdültem. Este vágyódóan bújtam páromhoz, aki hasonló hévvel viszonozta ölelésemet, szerelmesen suttogtam a fülébe:

– Ó 20C42P10U…

Lin felnevetett:

– Na, kifelé az ágyamból, te idióta!

Ez után minden visszatért a normális kerékvágásba, a jelenségek megszűntek teljesen, pár héttel később szinte álomszerűnek tűnt az egész. Egy reggel aztán nagyobbik lányom a szemeit dörzsölgetve jött be a szobába. Közénk fészkelődött és az ajtó felé mutatott.

– Képzeld, apu, az egyik oroszlán odaült a másik mellé az éjszaka. Biztos fázott.

– Ühüm – dünnyögtem félálomban, mielőtt még egyáltalán felfogtam volna, mit mondott.

– És képzeld, most tanultunk cipőt kötni, de én nem tudom, hogy kell. Egyszerűen nem megy.

Anonymus R. Chynewa

Kitalált könyvismertető

Jubileumi Kiadás

Volt egyszer két fiatal, akik mertek nagyot álmodni. Összeültek, és közös ötleteikből létrehoztak egy világot, mely az emberi fejlődés történetévé nőtte ki magát. Ma már mindenki ismeri a nevüket, hisz' regényfolyamuk mára kötelező tanagyaggá vált. Saját bevallásuk szerint Lovecraft nyomdokaiban szándékoztak egy egész univerzumot létrehozni, és valljuk be – hiszen ennyi év távlatából nem nehéz ráébrednünk – sikerült is nekik.

E kötetünk a sorozatindító első kötet huszonharmadik, 50. évfordulós kiadása. Tartalmazza az eredeti verziót, a mára legendássá vált nyomdahibákkal, az egyik jelentős mellékkarakter nevének XY-nal való helyettesítésével, az eredeti, mindössze 3000 évet felölelő kronológiát, de tartalmazza az 5. kiadás szomorú nekrológját is, melyet J.C. írt, írótársa tragikus halála miatt érzett fájdalmáról; ahogy tartalmazza A.r.C. utolsó levelét is, melyben ötleteket sorol fel az univerzum jövőjét illetően. Mindannyian tudjuk, hogy ezek az ötletek képezték a később sorra megjelenő kötetek magvait, melyeket bár J.C. írt, mégis mindkettejük nevével fémjelezve adatott ki. Valamint természetesen tartalmazza azt az okfejtést, miszerint a két alkotó halála közt eltelt évek száma egészen pontosan mely történetekben van elrejtve, egyfajta jóslatként szolgálva, akár csak a Kveeres-ház Sahujának a jövőből érkező jóslatai...

A Közkönyvtár-univerzum jelentősége letagadhatatlan. Átírta mindazt, amit a horrorról, sci-firől, karakterábrázolásról addig tudtunk, és kinyitotta számunkra a kaput az igazi szabad fantázia felé. Az első kötetet még számos regény, és novellaskötet követte, rengeteg rajongói írást is ihletve, melyeket „Közkönyvtár-Legendák" címen a jogutód meg is jelentetett. Sok karakter sorsát ismerhetjük meg ezekben a „fanfiction"-ökben, melyek az eredeti történetekben nem lettek kifejtve, vagy nem lettek egyértelműen lezárva.

A Közkönyvtár-sorozat az első kiadással kezdve, az újabb és újabb fejezeteken, újrakiadásokon keresztül, a gyűjteményes kiadásokig, valamint jelen kötetünkig bezárólag több mint 70 kötetet ért meg, 57 nyelvre fordították le, és a világon eddig összesen több mint 2900 millió példányban fogyott el, ezzel megelőzve mindent, a Bibliát kivéve. Mivel ezt az eredményt még életük során megközelítették az eladások, így hadd idézzünk tőlük, a Mesterektől; mikor egy riporter megkérdezte, hogy mit szólnak ehhez az eredményhez, A.r.C. így válaszolt:

– Nohát... ezek szerint megelőztünk minden embert.

Mire a J.C. így riposztolt:

– És majdnem minden istent is!

Láng Annie

Zöld szemű szörny

„Vár ránk a part, hív a nagy folyó..."

– Egy este, nagyjából öt éve a fehérvárcsurgói tó partján ültünk ketten Eszterrel, ő éppen telefonált, én meg kevertem a boroskólát. Szóval igen, piálni mentünk ki, de ekkor még nem volt bennünk semmi, mert még be sem volt keverve, alig nyitottam ki az üveget. Eszter a tó felé nézett, én meg a földön ültem, arccal az erdő felé. Aztán hallottam valamit, valami egészen furcsa hangot, mintha zihálás lett volna, ez a mély lihegés, amit néha a nagytestű kutyák hallatnak ügetés közben. Felnéztem, és megláttam azt a valamit, ahogy éppen futott ki az erdőből. Először azt hittem, valami kóbor kutya, de nagyon megviseltnek nézett ki; ritkás, fehér szőre volt, és elképesztően vékony volt. Aztán rájöttem, hogy túl nagy kutyának, amennyire láttam, a marja nekem olyan mellkasig érhetett. Felénk fordította a fejét, és az arca túl emberi volt ahhoz, hogy kutya lehessen. Lapos volt az orra, hatalmasra tátotta a pofáját, és zölden villogott a szeme, mint a macskáknak. Ha nem lett volna olyan hosszú a mellső mancsa, azt hittem volna, hogy valami szőrös, bedrogozott hobo… na meg ha nem hallottam volna azt a morgást. Megragadtam Eszti vállát, aki megfordult, meglátta azt a valamit, és csak annyit nyögött ki, hogy fussunk. Meg sem álltunk a főútig, és végig hallottam magam mögött azt a mély zihálást. Halálra voltunk rémülve, Eszti azóta sem hajlandó róla beszélni.

– Nincs ötleted, mi lehetett az? – kérdezte András.

– Ötleteim vannak, de egyik vadabb, mint a másik – csóválta a fejét Norbi. – Kicsit olyan volt, mint valamelyik B-kategóriás filmben a chupacabra. De az is eszembe jutott, hogy két faluval odébb, Iszkaszentgyörgy és Isztimér között van egy régi, elhagyott ruszki laktanya. Nem tudom, mik mehettek ott, más sem tudja, de ha engem kérdezel, egy barlangokkal teleszórt bányavidéken elég könnyű eltüntetni pár hullát. Vagy egy rosszul sikerült kísérletet.

– Ez tényleg nagyon jó sztori. Viszont a piálós részt nem fogom megírni a lapban, az az egésznek elvenné a hitelét.

– Éppen azt mondtam, hogy nem ittunk.

– Tudom, de az úgy jönne le, mintha mentegetőznél.

– Így meg az fog lejönni, hogy dugni mentünk oda – méltatlankodott Norbi.

– És? Nem így volt?

András a Lehetetlen Magazinnak dolgozott, és az ehavi lapszámba egy Magyarországon is észlelt lényről kellett legalább kétoldalas cikket írnia. Mivel az ufókat már unta, és egyébként is régóta haza akart látogatni a szülővárosába, azt tervezte, hogy összetrombitálja néhány régi, gyerekkori haverját, leitatja őket, és leírja a középsulis táborozós rémmeséiket. A cikk megírására adott maradék időben pedig talán – talán – meglátogatja az édesanyját, vagy legalábbis kicsit kiszellőzteti a fejét, mielőtt visszamegy a budapesti álmatlanságba.

De a kocsmában a megbeszélt időben csak Norbi bukkant fel, hosszú, csapzott haját lófarokba fogva, kék kantáros munkásruhában, és úgy pacsizott le a csapossal, mintha hazaérkezett volna.

– Tulajdonképpen de – ismerte be Norbi. – De nem történt semmi, mert amíg ott voltunk, végig az exével dumált telefonon, az után a valami után meg már nem volt kedve semmihez. Sajnos.

– Majd megpróbálom finomabban megfogalmazni – ígérte András, de nem kapott semmi reakciót. – Amúgy mi van a többiekkel?

– Hát, Berni Angliában van – kezdte Norbi. – Kata Németországban, Gyula elvonón. Levente önkénteskedik Indonéziában. Kitti és Máté nem válaszoltak, Orsi és Márk pedig azt üzenték, hogy a múltkori után nem kíváncsiak a pofádra.

– Remek… – morogta, és újabbat kortyolt a söréből. – Nem értem, miért nem lehet végre elfelejteni…

– Mert az esküvőjük volt, baszkikám, és a videó felkerült Youtube-ra, azért! – nevetett, de András nem találta viccesnek az emléket, és gyorsan visszakanyarodott az eredeti témához.

– Esetleg van valaki más, aki látott valami hasonlót? A te beszámolódból elég sovány cikk lesz…

– Figyelj, miért olyan fontos neked ez a cikk? – Norbi minden sörrel egyre inkább hasonlított az egy évtizeddel ezelőtti, szókimondó önmagához, akire András már alig emlékezett. – A konteós nagynénémnél szoktam látni ezt a Lehetetlen Magazint, eléggé szennylapnak tűnik; gondolom, nem tekinted az újságírói karriered csúcsának.

– Elégedett vagyok az életemmel – mondta dacosan, de nem győzte meg Norbit.

– Vitatkozzon veled, akinek két anyja van – hagyta rá. – Inkább kérdezzük meg Tomit, ő tud-e valamit a szörnyünkről, aztán vagy igent mond, vagy bebaszunk. Andrásnál ekkor esett le a tantusz, hogy a pultos még mindig ugyanaz a Tomi, mint tíz évvel ezelőtt, csak kicsit több rajta a tetoválás, és kicsit nagyobbak lettek a tágított lyukak a fülében.

* * *

András legnagyobb örömére a kocsma közönsége elég beszédes volt. Tomi, a csapos, egészen természetesen mesélt arról, hogy a „vékony ember", ahogy ő nevezte, többször is átrohant az autója előtt, amikor az akkori barátnőjéhez tartott Bodajkra. Az első alkalom kikészítette, de a harmadik találkozásnál már meg sem lepődött… András gyanakodott, hogy a pultos csak a bolondját járatja vele, mégis lelkiismeretesen lekörmölte a történetet. Norbinak igaza volt abban, hogy a Lehetetlen Magazin nem valami nívós lap, így a tények ellenőrzése nélkül is leírhatott bármit, amíg lesz, aki elolvassa.

Olvasó pedig mindig akadt bőven.

– Én is láttam a medvedisznóembert! Te valami újságíró vagy, igaz? – csacsogta egy duci, vörös hajú, becsiccsentett lány a kocsma sarkából, miközben széles gesztusokkal integetett a férfiaknak, hogy üljenek le mellé. Láthatóan egyedül jött. – Csókakőn lakom, tudjátok, fent a hegyen. Éppen az erdőben kirándultunk az akkori pasimmal, a Kőlyuk-barlang közelében. Amúgy is fura egy hely, sok üreget lehet látni itt-ott, nagyobbakat, mint amit egy róka vagy vaddisznó ásna magának; sok helyen pedig térdmagas kőrakások vannak az üregek mellett, mintha ez valami jelzés lenne, vagy nem tudom. A föcitanárunk sem tudta anno megmagyarázni, mik

ezek. Szóval közeledtünk a barlanghoz, és nem igazán figyeltünk, mi folyik körülöttünk, ha jól emlékszem, éppen vitatkoztunk valamin. Amikor észrevettük, hogy a barlang bejáratánál mozog valami, már túl közel voltunk, azt hittem, el fog minket kapni!

A lány, aki izgatottságában bemutatkozni is elfelejtett, itt már olyan beleéléssel gesztikulált, hogy Norbi védelmezőn arrébbhúzta a sörét, nehogy lesodorja az asztalról.

– Olyan volt, mint egy nagyon vékony ember, olyan vékony, hogy azt gondolnád, éhezik. De a karjai hosszabbak, mint egy embernek, és rövid, ritkás, fehér szőr nőtt a testén. Az arca olyan volt, mint valami torzszülöttnek, amiket a TLC-n szoktak mutogatni, a szemei pedig úgy világítottak, mint egy macskának. Emlékszem, sikítottam, ez az izé meg vonyított, mint egy kutya. A pasim kezdett el a vár irányába rángatni, és olyan gyorsan futottunk vissza a faluba, ahogy szerintem soha előtte vagy utána nem futottam. Többször is elestem közben, tele lettem lila foltokkal, a fél arcomat lehorzsoltam, később úgy néztem ki, mint akit megvertek, de gondolhatod, akkor nem érdekelt. Végig hallottam magam mögött, ahogy röfög az a valami, és attól féltem, meghalok…

– Ez szörnyű – mondta András szenvedélyesen, ahogy lelkesen körmölte a lány beszámolóját. – És azután?

– Elértük a tisztást, ahol egy kisgyerekes család szalonnát sütött. Valószínűleg halálra rémítettük őket; ha hittek nekünk, azért, ha nem, akkor meg azért, mert azt hitték, drogosok vagyunk. De a medvedisznóember a tisztásra már nem követett minket. Gondolom, nem akarta, hogy ilyen sok ember lássa.

András összegyűjtött még néhány észlelést arról, hogy a lény átfutott delikvens kocsija előtt, vagy a kertjén keresztül, de semmi komolyabbat. Az este vége felé már érezte, hogy többen csak azért mesélik neki, hogy látták a lényt, hogy ne maradjanak ki a buliból, de nem zavarta; a több „szemtanú" hosszabb cikket jelent, az pedig több pénzt.

Hazafelé sétálva rágyújtottak egy cigarettára, és Norbi nem bírta megállni, hogy ne törje le András lelkesedését.

– Ugye tudod, hogy a „medvedisznóember" kifejezés a South Parkból származik?

– Mi…? Ja, persze. Tudom. – Ő is észrevette, hogy a híreshírhedt vígjátéksorozatban hívták ugyanígy az egyik karaktert, és hogy ez is csak azt bizonyítja, hogy az emberek csak szórakoztak vele. – A cikkben találnom kell neki egy másik nevet.

– Legyen koponyányimonyók! – röhögött Norbi, de egyszer csak elhallgatott, és szinte rémülten meredt az utca túloldalára.

András követte a pillantását; ennyi sör és ennyi rémtörténet után fel volt készülve, hogy a medvedisznóember lesz ott, de a látvány még ennél is szörnyűbb volt.

Az út túloldalán Márk, régi barátjuk sétált, a jobbján pedig egy gyönyörű, szőke, mézbarna szemű nő, fehér sifonruhában – Orsi, András volt barátnője. Úgy tűnt, a pár épp annyira megrökönyödött Andrásék látványán, mint fordítva. A lány szemébe kíváncsiságot rajzolt András képzelete, és épp olyan bájosnak látta, mint tíz évvel azelőtt. Márk arca ellenben kőszerűnek tűnt, semmilyen érzelmet nem tükrözött, de ahogy lassan kihúzta magát és felszegte az állát, azt nehéz lett volna nem fenyegetésnek értelmezni. Egy dermedt pillanat múlva aztán Márk és Orsi továbbsétáltak, mintha nem is történt volna semmi szokatlan.

András elég ködösen emlékezett az este hátralévő részére. Ugyan már hazafelé tartottak, találkozás megváltoztatta a terveit; jobban megviselte a dolog, mint remélte, és bár nem akart berúgni, úgy érezte, nincs más választása. Ki akarta törölni az elméjéből az összes emléket, ami Orsihoz kötötte, a pálinka pedig köztudottan mesteri módon pusztítja az agysejteket.

* * *

Ahogy magához tért, ösztönösen a zsebéhez kapott, és megtapogatta, megvan-e még a tárcája. Kitámolygott Norbi mocskos fürdőjébe, és elborzadva bámulta a szörnyet, aki vaksin pislogott rá vissza a tükörből. Fehér szálakkal pókhálózott haja csapzott volt, a szája cserepes, és olyan íze volt, mintha megdöglött volna benne valami, a szeme fakózöldjét szinte teljesen elnyomta a vérerek vöröse.

Norbi fájdalmasan nyögött a szobája mélyéről, valószínűleg ő sem volt jobb állapotban. András megpróbálta elkapni a másnapossággtól hullámzani látszó kávéfőzőt, de ahogy meglátta a szűrőben tenyésző penészt, forgó gyomorral elejtette a szerkezetet, és elkezdte keresni az instant kávét. A matatás hangjára Norbi hangosabb nyöszörgésre váltott, ami lassan majdnem-értelmes szavakká álltak össze:

– Kávénincs. Encsiüdcsivan.

András szemét bántotta a hűtő lámpája, a tutti-frutti ízű energiaital égette a gyomrát. Megpróbálta egy cigarettával elnyomni az émelygést; a füst megrekedt a szűk nappaliban, és olyan hangulattal töltötte meg a lakást, mint egy ócska mocsáriszörnyes horrorfilm kezdőjelenete. Elővette a mobilját, hogy átnézze az e-mailjeit, de a képernyő fényétől újra kavarogni kezdett a gyomra – megállapodott tehát önmagával, hogy most tulajdonképpen alkotói szabadságon van, ezért nem is kell e-maileket néznie. Az egyik konyhaszekrény mélyén talált egy olcsó, zacskós tésztalevest, megfőzte magának a vízforralóban, és ráérősen elnyammogott rajta az erkélyen.

Idejét sem tudta, mikor reggelizett nyugodtan utoljára. Pesten mindig munkába menet, a villamoson kapott be valami szendvicset, aminek olyan egzotikusan hangzó neveket adtak, mint a „bécsi panini" vagy „torreros cipó", mégis ugyanolyan rántotthúsos szendvics volt az összes. Most végre egyedül maradt a gondolataival, és a panelház melletti fákon fészkelő galambokkal. Mire Norbi is magához tért, András már el is tervezte az egész napjukat. Kiterítette az autós térképét a terasz dohányzóasztalára (miközben áldotta a feledékenységét, hogy a GPS ellenére sem dobta ki azt), és ceruzával jelölgette rajta a falvakat, ahol az előző esti történetek szerint látták a szörnyet.

– A wurliczer-díjra hajtasz? – kérdezte Norbi, még mindig kábán.

– Pulitzer-díjnak hívják… – javította ki. – És nem értem, miért ne hozhatnám ki a sztoriból a maximumot.

Valójában ahhoz a jól bevált módszerhez folyamodott, amihez az ismerősi körének nagy része: ha elég keményen dolgozik, akkor nem marad hely az elméjében a kényelmetlen gondolatoknak. Például Orsinak.

– Te komolyan elhiszed, hogy létezik ez az izé? – fintorgott Norbi. – Szerintem simán egy nagyra nőtt kóbor kutyát láttam akkor éjjel.

– Nem nekem kell elhinni, hanem az olvasóknak – hárított. – Komoly, de legalábbis annak látszó kutatómunkával pedig könnyebben eladható lesz a sztori.

– És hol kezdjük a kutatómunkát, Sherlock?

András nem tudta megállapítani, hogy Norbi gúnyolódik, vagy őszinte lelkesedésből mondta ezt; talán egy kicsit mindkettő.

– Először megnézzük az Iszkaszentgyörgyi laktanyát, itt ni – bökött a térképen egy zöld foltra Iszka és Guttamási között –, és csinálunk pár jól beállított képet a romokról, amíg még jók a fények. Aztán megnézhetnénk a külszíni fejtést Kincsesbányán, ott is lőhetek párat, ha jók lesznek a fények.

Végül jön a Fehérvárcsurgói víztározó, ahol lőhetünk egy-két illusztrációt a sztoridhoz, ha addigra nem sötétedik be teljesen. Útközben pedig talán találkozunk néhány helyivel, akik hajlandóak lennének interjút adni. Mindenki szeret szerepelni.

– Nem hiszem, hogy a somosmáli bácsikák a bakonyi chupacabráról akarnak veled beszélgetni. – Andrásnak rá kellett pillantania a térképre, a Somosmál név ugyanis nem volt neki ismerős, végül megtalálta a kétutcás települést Iszka és Kincsesbánya között félúton.

– Ha csak egy kóbor komondort láttak, nekem az is jó – legyintett. – Ráadásul a statisztikák szerint minél több alkohol fogy egy vidéken, annál valószínűbb, hogy él arra egy kriptid. Ez meg egy borvidék.

Norbi ezen jót kacagott, pedig András nem viccnek szánta. Miután rendbehozta magát (amihez még egy doboz energiaital, és különleges, másnaposság elleni arcszesz is kellett), bekászálódtak András Renault-jába, aminek évek óta rendetlenkedett az egyik hengere. Ahogy kifordultak a lakótelepről a Prohászka útra, Norbi bekapcsolta a rádiót (egy régi Joan Baez dal szólt), föltette az aviátorszemüvegét, lehúzta az ablakot és rágyújtott.

– Ez most tök olyan, mint egy road movie – mondta vigyorogva, András pedig ráhagyta.

* * *

Iszkaszentgyörgy és Guttamási között nagyjából félúton tértek le egy földútra, majd ötszáz méternyi döcögés után elérték az erdő szélét. Itt hagyták az autót, és követték a laktanyához vezető két nyomtávú ösvényt a fák közé, amit évtizedek harckocsijai vésték a talajba.

Norbi emlékein kívül semmi nem utalt arra, hogy itt csakugyan egy laktanya állt egykor. Épületeknek már az alapjai is alig álltak; gyommal átnőtt téglarakások váltakoztak térdmagasságig lerombolt falrészekkel, itt-ott törmelékdarabok látszottak ki a magas fűből, és az egész rétet sűrűn tarkították élénk színű vadvirágok. A tisztás túloldalát buja bokrok és fehér szirmokat hullajtó fák szegélyezték; az összkép olyan volt, mint egy Disney-mese napfényben fürdő, elvarázsolt díszlete.

– EZ?! – morogta András. – Ennyi az egész?

– Amikor kölyök voltam, még álltak az épületek…

– Az húsz évvel ezelőtt volt! Úgy hoztál ide, hogy azt sem tudtad, mi van itt? Pár ócska téglarakás miatt?!

– Haver, nyugodj már le. A laktanyát akartad látni, tessék, ez a laktanya. Ha nem is pont olyan, mint egy horrorfilmben, csak tudsz kezdeni valamit a helyszínnel. Akár Photoshoppal…

– Nincs az a Photoshop, ami ijesztővé tenné ezeket a kibaszott virágokat – mérgelődött, majd teljes erejéből belerúgott egy féltéglába. A törmelék métereket repült, nekiütközött a fal egy megmaradt részének, és ledöntött róla néhány téglát. András lábujjai pedig tompán sajogni kezdtek, részben elvonva a figyelmét a haragjáról. – Azért nézzünk körül.

Norbi a falak maradványai között őgyelgett, és próbálta felidézni, hogyan nézett ki egykor a laktanya, hol lehettek a barakkok, hol az operatív épületek vagy egy esetleges laboratórium – kevés sikerrel. András lekuporodott a legmagasabbnak tűnő téglahalom tövébe, és megpróbálta megtalálni azt a szöget, ahonnan a legnagyobbnak és legfenyegetőbbnek hat a törmelékkupac, ellenben egy virág sem látszik.

– Találtam egy fecskendőt, az számít?

– Maximum ha drogosokról írnék – vetette oda András.

– De el lehetne adni bizonyítéknak, hogy itt valami gonosz titkos labor működött…

– Ennyire az olvasóim sem hülyék – zárta rövidre a témát András. Néhányszor még körbejárta a rétet, hátha talál egy nyamvadt Lenin-képet vagy bármi, akár csak kicsit is szokatlan tárgyat, de úgy tűnt, a falusiak mindent elhordtak az elmúlt évtizedek alatt. Csalódott dühvel trappolt vissza a kocsihoz, a földút pora felhőkbe bodorodott léptei nyomán. Norbi szótlanul kullogott utána; azt remélte, egy jó hangulatú szombatot tölthet együtt rég nem látott haverjával, hogy autózgatnak és sörözgetnek, mint a régi időkben, ám nagyon úgy festett, hogy ez nem fog megtörténni. Szerette volna megmondani Andrásnak, hogy hagyja a faszba a cikket és Orsit egyaránt, egyik sem ér ennyit, igyanak meg valamit, és menjenek el csajozni, de a férfin látszott, hogy ez valószínűleg még jobban felhúzná, ezért csak hallgatott.

A meddő kitérő után a kincsesbányai külszíni fejtés felé vették az útjukat. Norbi remélte, hogy barátja kicsit megnyugszik majd a látványtól, hiszen a bánya impozáns, mély, fehér seb volt a tájban, és ez mindenféle Photoshop-trükk nélkül is elég nyomasztóan festett. Szerencsére mire odaértek, már elmúlt dél; ha korábban érkeznek, a nap állása miatt csak szörnyű, kiégett, kontrasztos képeket tudtak volna készíteni. De így András egyre oldottabban kattintgatott a géppel, míg Norbi az autónak dőlve cigizett.

– Szerinted ott azokban az üregekben elélhet valami? – kérdezte András a fejtés túloldala felé mutatva. A fejtésnek azt a részét dróthálóval vették körbe, és láthatóan nem használták. Norbi ellökte magát a kocsitól, és barátja mellé lépett, bár az így nyert távolsággal sem látta sokkal jobban az üregeket.

– Lehet – felelte. – Ha csak a fejtés másik felén dolgoznak.

– Az összes észlelés éjszaka történt – mondta András, ahogy visszatért a kocsihoz, és keresni kezdte a távcsövét a kesztyűtartóban. – Vagyis a wendigo valószínűleg éjszakai lény.

– Ennél jobb nevet nem találtál neki? – húzta a száját Norbi.

– A wendigót körülbelül úgy írják le az észak-amerikai indiánok, mint ezt az izét, szerintem találó név lenne. Mindenesetre találóbb, mint a medvedisznóember – kuncogott, majd a távcső segítségével próbálta jobban szemügyre venni az üregeket. – A nappalokat ott a sötét és nyirkos lyukakban tölti, és éjszaka bújik elő.

– Nem lenne jobb valami magyar név? Esetleg megtámogatva egy hülye falusi legendával? Nem tudom, mondjuk nevezd úgy, hogy Nyavalya…

– Hát ez sokkal jobb, mint a Wendigo – horkantott András, szeme még mindig a távcső végére tapadt.

Norbi megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy barátja egyre oldottabb; a nyirkos üregek látványa jót tett a hangulatának. Olyan közel hajtottak a kocsival, amennyire a kerítés engedte (egy nyomorult cikkért mégsem akartak magánlaksértéses ügybe keveredni), és András végre elkészíthetett néhány alkalmas képet.

– Mi lenne, ha kint éjszakáznánk valahol? – vetette fel András, ahogy visszatértek a Renault-hoz. – Valahol az erdőben. Veszünk szalonnát meg egy tálca sört, és várunk, hogy arra tévedjen a Nyavalya.

– Világi ötlet – vágta rá Norbi széles vigyorral.

* * *

Fehérvárcsurgón, az ABC előtti parkolóban hagyták a kocsit, és, mivel még túl korán volt egy szalonnasütögetős vacsorához, betértek a kocsmába. András még mindig nem tett le az izgalmas cikkről, de már sokkal lazábban állt a dologhoz; amíg a vén csapos a sört töltötte, ő mintegy mellékesen megkérdezte, történt-e mostanában valami furcsa a tó körül.

– Egyszer egy harcsa rárabolt a Zsömire – mondta a csapos. – A kutyámra. Elég kis termetű volt szegény, a tóban meg akár száz kilósra is megnő egy olyan dög. A múlt évben egy turista fogott egy száztizesset is! Azt' valami suhancok mégis abban a tóban fürdenek nyaranta, eszemmegáll.

– Assemmi! – licitált rá az egyszem vendég. – A fiamnak az egész csónakját lehúzta egy harcsa, az lehetett akár százötven is!

András csak mosolygott a horgásztörténeteken. Érdekesnek érdekes volt, de nem annyira, hogy arra harapjanak a Lehetetlen magazin olvasói; viszont bizonyítottnak látta az elméletét, hogy a helyiek minél többet isznak, annál több szörnyet látnak.

– És az iszkai laktanya felé nem láttak valamit? Vagy a bánya körül?

– Oda jártunk kölyökkorunkban – mesélte a vendég. – Elcsencseltük apám kó'bászát a ruszkikkal gránátokra, azt' a patakban azzal halásztunk rákokra. Ha egy ó'dal szalonnát vittünk nekik, akkor azér' meg odaadták az egyik őrkutyát. Persze mindig visszaszökött hozzájuk pár nap után, mert apám e'verte a háztól.

– Ezek szerint a laktanyában sok kutyát tartottak? – csapott le a témára András azoknak a riportereknek a reflexeivel, akik gyerekkorában a példaképei voltak.

– Persze, a ruszkik szerették a kutyákat. A tánti szerint amikor bejöttek, összegyűjtötték a kutyákat a környékrő', de én erre nem emlékszem. Minél nagyobb, annál jobban kellett nekik, a kuvasz meg a komondor vó't a kedvencük, de egyszer egy medveölőt is láttam odabenn. Az aztán nem kis darab, még ma is a mellkasomig érne, gyerekként meg akár a hátára is fölülhettem volna, akkora.

András a felismeréstől csillogó szemekkel Norbira pillantott, akinek ugyanabban a pillanatban állt össze a kép.

– És mire kellettek az oroszoknak a kutyák?

– Istentudja – morogta a férfi. – Tán még az se.

– Én tudom – mondta a csapos. – Vagy hát a bátyám mesélte, Isten nyugosztalja, hogy harci kutyákat neveltek a táborban. Megesett, hogy egyik-másik megszökött, és elragadta az anyánk libáit, de állítólag a vegyesboltos kislányával is azok végeztek.

– Hát ez borzalmas – nyugtázta András széles vigyorral, ahogy villámsebesen jegyzetelte a hallottakat. – Esetleg elképzelhető, hogy ilyen kutyák még mindig élnek itt a környéken?

Erre a csapos és a vendég egymást túllicitálva kezdett magyarázni egy, másfél, akár két méter marmagasságú, természetellenesen erősre tenyésztett vadkutyákról, amik rendszeresen támadnak emberre. Norbi sejtette, hogy ezek a történetek minimum túlzóak, ha nem is teljesen kitaláltak, mivel a rendszeres kutyatámadásoknak híre ment volna, de nem tette szóvá a dolgot. Néhány jól irányzott kérdés után már mindkét férfi élénken emlékezett ritkás, fehér szőrű egyedekre is, amik még a hátsó lábukon is képesek járni és félelmetesen okosak. András fizetett a férfiaknak két-két töményet, mire azok még abba is belementek, hogy a beszámolójuk arccal és névvel szerepeljen majd a magazinban, hitelt adva ezzel a történetnek.

András az interjú végeztével önelégült vigyorral vonult át az úton az ABC felé.

– Na, melyik haverod a legjobb újságíró a világon? – kérdezte.

– Hát, nem az, amelyik részeg tatákra alapozva fogja leírni több ezer olvasójának, hogy létezik a magyar jeti – csóválta a fejét Norbi.

– A több ezer olvasó tudja, hogy ez nem a valóság, nem véletlenül „Lehetetlen" az újság címe, nekik csak az izgalom kell.

– Ebben mennyire vagy biztos?

Ahogy beléptek az ABC-be, rögtön megcsapta őket az olcsó párizsi, a romlófélben lévő tej és a fertőtlenítő szagának különös egyvelege. A pénztárosnő bágyadtan intett feléjük; ez a gesztus a városban merőben szokatlan lett volna, de itt annyira természetes volt, hogy a két férfi gondolkozás nélkül viszonozta.

– Teljesen – fűzte tovább a szót András, ahogy a sörök felé vette az irányt. – Ha minden szart elhinnének, amit leírunk, rettegő idegroncsok lennének. Sőt! Ha te elhinnél minden szart, amit az Indexen olvasol, már te sem lennél épelméjű.

– Jó, bizonyos mértékben minden újság ferdít, de amit ti csináltok, az egészen más nagyságrend…

– És ettől rosszabbak vagyunk? Különben is, nem tudhatod, hogy nincs igazam. Egyáltalán nem lehetetlen, hogy a ruszkik kitenyésztettek egy nagytestű, ritka szőrű harcikutyát, ami aztán a kivonuláskor megszökött, esetleg szaporodott is. Lehetetlen? Ez olyan lehetetlen?

– Talán nem teljesen lehetetlen, de nincs rá bizonyíték.

– Nincs bizonyíték?! – hüledezett színpadiasan András. – Hiszen te magad is láttad a szörnyet! Csak nem hazudtál nekem?!

– Nem hazudtam, de nem tudom, mit láttam – próbálta Norbi tisztázni magát, de eddigre már épp eléggé belegabalyodott András trükkös érvelésébe, hogy ne mászhasson ki belőle.

– De én tudom, hiszen hallottad. Genetikailag módosított ruszki harcikutyát.

– Az előbb még csak tenyésztett volt… – morogta Norbi, tudva, hogy már nem fogja tudni jobb belátásra bírni Andrást.

– Egykutya – mondta, és jót vigyorgott a saját szóviccén.

* * *

Mindketten a kasszánál álltak, András egy tálca sört cipelt, Norbi pedig a szalonnát, a kenyeret és a gyújtófolyadékot pakolta épp a kasszaszalagra, amikor egy szőke kontyos, meglehetősen zaklatottnak tűnő nő sietett be az üzletbe.

– Elnézést – motyogta. – Nem látták a pénztárcámat?

– Itt hagytad, Orsikám, de vigyáztunk rá, ne aggódj, a te állapotodban nem tesz az jót – felelte a kasszás, mire András felkapta a fejét. Bármilyen csapzottnak tűnt is a lány, bármekkora karikák sötétlettek a szeme alatt, még mindig képes volt elakasztani a lélegzetét. Gondolkodás nélkül Norbi karjaiba ejtette a tálca sört (aki egy fájdalmas nyögésen kívül egyáltalán nem tiltakozott), kikapta a kasszás kezéből a tárcát, amit az épp akkor halászott elő a pult alól, majd lovagiasságot mímelve Orsi felé nyújtotta.

– Ezer éve nem láttalak.

– András? Ezek szerint tényleg téged láttalak tegnap? – kérdezte a lány; kezét önkéntelenül a nyaka elé kapta, mintha meg akarna érinteni egy medált, ami nem volt ott. Ilyen távolságból már látszott, hogy nincs rajta smink, pedig a férfi szerint elkélt volna. – Ne haragudj, nem ismertelek fel.

– Igen, hazajöttem pihenni egy kicsit – mondta egy lépést téve a nő felé, aki viszont épp ugyanennyit hátrált előle.

– Az jó – mosolyodott el bágyadtan a nő.

– Lejöttünk Norbival sütögetni a tópartra. Tudod, a régi idők hangulata miatt.

– Igen, ez egy hangulatos környék.

– És te? Hogyhogy itt?

– Ja, én… – dadogta a lány. Tétován kilépett az ajtón a parkolóba, és látványosan az egyik ott álló autó felé pillantott. – Én itt lakom.

– Váó, itt vettél házat? Csodálatos véletlen, hogy épp ide jöttünk Norbival, nem gondolod? – lelkendezett András, de Orsi ugyanolyan távoli maradt, és nem válaszolt. – Ha már így alakult, lejöhetnél este a partra.

– Most nem alkalmas – felelte, ahogy lassan a kocsija felé lépdelt, oldalazva, hogy ne fordítson hátat a férfinak, de ne is forduljon teljesen felé. – Nagyon nem.

– Baj van? – kérdezte a férfi, de a nő csak a fejét rázta.

– Nincs, csak meglepett, hogy találkoztunk.

Orsi bevetette magát a vezetőülésre, és köszönés helyett olyan erővel csapta be a kocsiajtót, hogy András attól tartott, kiszakad az üvege a helyéről. A kocsi nehezen indult, majd ahogy kifarolt az áruház parkolójából, jobb hátsó kereke fölfutott a padkára, amitől az egész kocsi hatalmasat zökkent.

– Legalább bocsánatot kértél tőle? – vetett véget Norbi a férfi keserű merengésének. Ekkorra tudta egyedül kicipelni a tálca sört és a sütnivalókat a Renault-hoz. Azt, hogy neki kellett állnia a cechet, már szóvá sem tette.

– Miért tettem volna ilyesmit? – kérdezte András, legalább olyan távoli hangon, mint ahogy a lány beszélt. – Szerintem valami baj van köztük.

– Mármint Orsi és Márk között? – kérdezett vissza Norbi élesen. – És ahhoz neked mi a fasz közöd van? Rohadtul semmi!

– Velem kéne lennie...

– Inkább nyisd ki a csomit – morgott a férfi, mire András lassan felocsúdott. Beült a volán mögé, belülről kinyitotta a csomagtartó tetejét, és türelmesen megvárta, míg barátja bepakolja a zsákmányt.

Norbinak nagyon kellett erőlködnie, hogy visszafojtsa a dühét; Andrást elviselni magában sem volt kis feladat, de Orsi aztán végképp nem hiányzott a mai estéhez. A kelleténél talán kicsit nagyobb lendülettel lökött oda neki egy doboz sört, ahogy beült az anyósülésre.

Andrást nem aggasztotta különösebben, hogy vezetnie kell – a kocsmában már úgyis legurult ez-az, ráadásul Imre bácsi, a környék egyetlen polgárőre (a helyiek seriffnek szólították) apja régi jó barátja volt. Különben is valószínűleg a szőlőhegyen múlatja az idejét, nemhogy szondáztatni nincs elég lélekjelenléte, de talán talpra állni sem.

A bolttól alig száz méterre kezdődött az emelkedő, aminek a túloldalán, a völgyben terpeszkedett a víztározó. A Renault idegesen zötykölődött a kátyús kaptatón, majd körülbelül félúton, ahol a régóta gazdátlan benzinkút, vele szemben pedig egy használaton kívüli bérkaszárnya áll, az autó felbőgött, mint egy makacs hátasállat, köhögni kezdett, majd végleg lefulladt.

András a féken tartotta a lábát, nehogy visszaguruljon a kocsi a lejtő aljára. Próbálta visszatartani a dühét – már ő is kezdte érezni, hogy Norbi nem érdemli meg, hogy a boxzsákja legyen nehéz időkben, akkor sem, ha nyilvánvalóan önként ajánlkozott a szerepre –, csak a halántékán lüktetett egy ér.

– Kifogyott a benzin? – kérdezte Norbi félszegen. – Talán itt a kúton…

– Ez a kút akkor sem működött, amikor kissrácok voltunk, és most is le van lakatolva – morogta fojtottan. – Nem maradhatunk itt az út közepén.

– Talán toljuk fel, onnan le tudnánk gurulni a tóig.

– Talán ne jussanak eszedbe ekkora baromságok, hogy tolnánk fel ezt a dögöt odáig? – mutatott András teátrálisan az emelkedő tetejére. – Visszagurulok a kocsmához.

Megigazította a visszapillantót – közben egy töredékmásodpercre feltűnt a tükörben a szeme, ami még fakóbb zöldnek tetszett, mint reggel –, majd lassan felengedte a féket. A Renault lustán, farral előre visszagurult a főút felé, majd lehúzódott a kocsma mellé. A borvirágos arcú öregemberek, akik a horgásztörténetet és a kutyatámadást mesélték, most kíváncsiskodva figyelték, ahogy a két férfi András egyik gurulós bőröndjébe pakolja a tálca sört és az ételeket (mert mit gondoltál, kézbe' viszem a tíz liter Kőbányait?), majd távolról élesíti a központi zárat és a riasztót.

* * *

A parton raktak tüzet, uszadékfából. Norbi halomba hordta a partra vetett fadarabokat, András pedig meglocsolta petróleummal, és az öngyújtójával belobbantotta a rakást. Amíg Norbi elment az erdőbe még több fát keresni, András azon merengett, hogyan veszett ki a tűzgyújtás rítusából az ősi, állatias érzés, mióta gyújtófolyadékot használ hozzá. Régen büszke volt magára, ha a kulcscsomóján lógó kövakődarabbal és a zsebkésével szikrákat csiholt, és lelkesen fújta a füstölgő taplógombát. Most semmit nem érzett.

Orsit is egy táborozás alkalmával látta először, és emlékezett, mennyire lenyűgözte a lányt a kovakő. Megpróbálta őt is megtanítani a tűzrakás fortélyaira, de a szikracsiholás sehogy nem akart menni neki. Nevetve mondta akkor, hogy nem baj, neki csak főzni kell tudni, de már nem emlékezett, hogy fogadta ezt a lány.

Elővette a zsebkését – ugyanazt, mint akkor régen –, és egy közeli fáról levágott három egyenesebbnek tűnő ágat, majd nekiállt nyársat faragni. A fű, a pézsma és a nedves föld szaga lassan megnyugtatta Andrást. A hullámverés ütemes hangja egybemosódott a tűz ropogásával. Még semmi nem került a tűzre, de a füst már most a régi sütögetések emlékét idézte, a sör pedig tovább tompított amúgy sem túl éles érzékein. Amikor Norbi visszajött, először felbontott még egy sört, és csak utána kezdte darabokra törni az ágakat a térdén.

– A harmadik nyárs minek? – kérdezte.

– Orsinak – felelte szűkszavúan András.

– Nem úgy tűnt, mint akinek nagy kedve lenne eljönni. Gyakorlatilag elszaladt előled.

– Nincs más választása, a tárcája nálam van – mondta András olyan méla hangon, mintha ez csak egy mellékes körülmény volna.

Norbi megdermedt, és a gyomrából, vagy még mélyebbről feltörő undorral bámult barátjára.

– Ember, te nem vagy normális – mondta, majd megpróbálta elhessegetni magától a rossz előérzetet, és tovább törte az ágakat. András nem vette fel a kritikát, csak vállat vont, és addig faragta a nyársat, míg olyan hegyes nem lett, hogy akár vadászathoz is lehetett volna használni.

A zsebkéssel felhasította a szalonna védőgázas csomagolását, kiemelt egy szeletet, és az egyik grillkolbász köré csavarta. A szalonnát olyan vékonyra vágták, hogy át lehetett látni rajta, mint egy hálóingen, amit a nászéjszakára tartogatnak a rendes lányok – a nem rendesek meg annak, akivel a pasijukat csalják, az ilyen Márk-féléknek. Indulatosan a húsba döfte a nyársát, majd az egészet a tűz fölé lógatta.

– Ugye nem gondolod, hogy tényleg eljön? – kérdezte Norbi, és amikor méla bólogatást kapott csak válaszul, már maga sem tudta eldönteni, hogy a szörnyre vagy Orsira vonatkozott-e a kérdés. Néhányszor még próbált beszélgetést kezdeményezni, de hiába. Napnyugta után nem sokkal pedig arra a következtetésre jutott, hogy mégiscsak jobb lett volna, ha András kísérgetése helyett a „nyugdíj-cseppfolyósítónak" is csúfolt Várfal presszót választja szombati programnak, mint minden hétvégén.

Az égen már tisztán látszottak a csillagok (András csak a Nyári Háromszöget ismerte név szerint, a többit nem), amikor egy fényszóró csóvája söpört végig a tóparton, majd ahogy az autó lefordult a töltésről, a part menti mezők gyúltak beteges, sárga fényre. Andris kiegyenesedett, mintha rugó lökte volna, az orrlyukai kitágultak, mint egy szimatot fogott vadkutyának. Norbi hitetlenkedve nézte, ahogy a kocsi végigzötyög az üres horgászviskók melletti úton, majd rákanyarodik a parti fövenyre; úgy érezte, legrosszabb előérzete igazolódik be. Aztán kiszállt a görnyedt, törékeny asszony, és szandálban kacsázva elindult a tűz felé, ő pedig az utolsó pillanatig reménykedett abban, hogy csak valamelyik részeges horgász eltévedt felesége az.

Amikor azonban a nő belépett a tűz fénykörébe, nem maradt több kétsége.

– Sziasztok – mondta halkan, idegességtől vacogva. A két férfi egyszerre ugrott talpra: Andris azért, hogy üdvözölje Orsit, Norbi pedig azért, mert hirtelen eluralkodott rajta a késztetés, hogy a derekánál fogva megragadja a nőt, a vállára kapja, és minél messzebb vigye Andrástól. Egy végtelen pillanatig csak várt, talán arra, hogy Orsi spontán lángra kapjon András pillantásától, vagy éppen fordítva, András essen össze egy váratlan szívroham miatt, amit a nő látványa okozott. Remélte, hogy valamelyiküknek megtörik a tekintete, és észreveszik, hogy ő is ott van, de ez nem történt meg.

A keze önkéntelenül is ökölbe szorult, benne egy vastag, de tömzsi faággal, aminek a göcsörtjei élesen a tenyerébe döftek. Amikor nem bírta tovább, elejtette az ágat, hátha a puffanásra magukhoz térnek a többiek, de ez sem segített. Tudta, hogy itt többről van szó, mint szalonnasütésről vagy a nő tárcájáról; itt évek, ha nem évtizedek eseményeinek beteljesülése történik. Egy kapu végleges bezárulása, egy rítus, amelyen minden férfinak és nőnek át kell esnie ahhoz, hogy középkorúnak vallhassa magát – és ez nem az ő rítusa. Tehetetlenségében elindult az erdő súlyos, fekete tömege felé, miközben motyogott valamit a tűzifáról, de az a kettő úgysem figyelt.

* * *

– Igazán nem akarok zavarni – szabadkozott a nő –, csak a tárcámról lenne szó. Nem lehet, hogy nálad maradt?

– De, elképzelhető. Mindjárt megnézem neked – felelte András magabiztos félmosollyal, és leereszkedett a bőröndje mellé. – Nem ülsz le addig? Éppen most akartunk nekiállni a sütésnek.

– Igazából eléggé sietek.

– Ugyan már, szombat este van, hova sietnél? Etetni? – Sejtette ugyan, hogy nincs a képben gyerek, de jobbnak látta rákérdezni, még ha ilyen kétértelműen is. Bár nem tűnt úgy, mintha megereszkedtek volna mellei, ezeknél a trükkös melltartóknál soha nem lehet tudni. Talán egy picit még feszesebbnek is látszott, mint amikor utoljára látta.

– Nincsenek állataink – felelte Orsi zavartan. – Márk pedig már vacsorázott.

András arcán elégedett vigyor terült szét, de elfordult a tűztől, hogy a nő ne láthassa.

– Igazán, no – dörmögte a férfi. – Eltarthat egy darabig, mire ezt az egész táskát átnézem.

Orsi megadóan leült a fövenyre, maga alá húzta a lábát, a karjait keresztbe fonta, és várt. Nagy barna szemei könnytől csillogtak, apró ajka remegett. Nem bírt a férfira nézni, és ez szörnyen idegesítette Andrást. Hiszen micsoda csavaros ötlet volt elkérni az eladótól a tárcát, hogy idecsalogassa, ezt miért nem értékeli a nő? Lovagiasan viselkedett vele, próbált beszélgetni, ha jobban belegondolt, egyedül miatta autózott ide egészen Pestről, mert reménykedett benne, hogy a cikk ürügyével elhívhatja sörözni. Erre ez csak ül itt, mint egy rakás szerencsétlenség.

– Mi bajod van már? – kérdezte, talán kicsit túl élesen, mire a nő szipogni kezdett, feljajdult, majd egyre hangosabban zokogott. A víztükör messze vitte a hangot, hamarosan tőle zengett az egész tópart. Andrásnak úgy borzolta az idegeit a jelenet, mint amikor körömmel karistolnak a régi iskolai táblákon, de aztán letérdelt a nő mellé, és átölelte. Az megpróbált ugyan elhúzódni, de András úgy vélte, nem tiltakozik elég meggyőzően ahhoz, hogy komolyan vegye. Orsi végül elcsendesedett, és a férfi karjaiban rázta tovább a hangtalan zokogás. – Nekem elmondhatod – próbálta csitítani. – Egy idegennek talán könnyebb megnyílni, mi pedig tulajdonképpen már idegenek vagyunk...

Orsi teste még egyszer utoljára megfeszült, hogy szabaduljon, majd szinte teljesen elernyedt; András attól tartott, hogy elájult. De aztán felszegte a fejét, felpuffadt szeme körül ezúttal nem látszottak a ráncok, a sírás pírja olyan életet adott az arcának, hogy a férfi már nem gondolt arra, hogy sminkelnie kéne.

– Terhes vagyok – suttogta olyan halkan, hogy Andrásnak az ajkairól kellett olvasnia. – Márk nem tudja.

„Bezzeg a boltos nő tudja" – futott át a férfi agyán, mert így már értelmet nyert a „te állapotodban" kezdetű megjegyzés. Bármennyire nem kedvelte Márkot, megmozdult benne az ösztönös, elnyomhatatlan férfiszolidaritás: sértve érezte magát, amiért a nő jöttment boltos julikáknak hamarabb elmondja a hírt, mint a gyerek apjának.

Orsi, mintha csak hallotta volna a férfi gondolatait, hozzátette:

– Nem ő az apja.

Andrásnak csengeni kezdett a füle, pedig a nő iszonyat halkan beszélt. Ha ezek után mondott is még valamit, a férfi nem hallotta a zúgástól, ami olyasféle volt, mint a tó hullámverése, csak milliószor hangosabb. A tűz egyre halványabb fényében látta, hogy mozog a szája, de nem hallott semmit, csak a morajlást, az üvöltést, talán Márk üvöltését arról a távoli, jövőbeli pontról, amikor majd megtudja az igazat. Vagy a sajátját. Látta maga előtt a nő eltorzult arcát; vajon ő üvölt? Már nem bánat tükröződött rajta, hanem a rémület, ahogy hatalmas szemeivel a férfi válla fölé meredt.

A férfi, amikor felocsúdott annyira, hogy mozogni tudjon, követte a nő tekintetét, és elborzadt attól, amit látott. Körülbelül ott, ahol Norbi nem sokkal korábban eltűnt a fák között, egy rövid, fehér szőrű kutyaféle állt a hátsó lábain, abnormálisan hosszú, vékony mellső mancsaival egy fatörzsnek támaszkodva. Újra azt a torokhangú üvöltést hallatta, ami az előbb is visszhangzott, majd négy lábra ereszkedett, és öblös morgás kíséretében megiramodott a tábortűz felé.

András ösztönösen cselekedett: talpra ugrott, és olyan gyorsan rántotta a nőt az ellenkező irányba, hogy megszédült a lendülettől. Tudta, hogy ez az a szörny, amit keresett, de sosem akarta valóban megtalálni. Orsi megbotlott valamiben, talán egy tűzifában, amit korábbi táborozók hoztak, és hangosan nyekkenve vágódott el a fövenyen. A férfi még csak utána sem kapott, csak hagyta, hogy a keze kicsússzon a markából, és rohant tovább, miközben ő maga is zihált, akárcsak a szörny. Égette a combját a hirtelen erőfeszítés, amihez nem szokott hozzá, a rekeszizma úgy nyilallt, mintha kést döftek volna bele. Amikor elérte a kukoricamezőt, megpróbálta a kezével védeni az arcát, így az éles levelek több helyen megkarmolták az alkarját. Rohant, amíg csak bírt, míg végül elfogyott az ereje, és megadóan megfordult, hogy szembenézzen a szörnnyel – de legnagyobb meglepetésére az nem követte.

Tanácstalanul pillantott körbe a sötétben. A hideg levegő még mindig metszően hatolt a tüdejébe, de a kezén forróságot érzett. Lenézett, de csak sötétséget látott; pusztán halvány gyanú volt, hogy vér borítja.

Már nem hallotta a zihálást, csak a víz ütemes hullámzásának hangját. Lábakat, emberi lábakat a föveny kövein, ahogy szaladnak, egy rémült ordítást, ami betöltötte az egész völgyet, és oda-vissza verődött a tó és a dombok között, majd kétségbeesett, hadaró beszédet, Norbi hangját:

– Fehérvárcsurgó, Víztározó, kérem, jöjjenek! Megkéseltek egy nőt, nem lélegzik… a tettes elfutott, de tudom, ki volt az…

edwardhooper

8 perc

A Napból a tűz
Emészti lelkünk.
Gyorsabb a szélnél,
S látja forrni a tengereket.
Az üres rengetegen át,
Életet lopsz hideg napjainkba.
Megfürdünk benned,
S a ragyogó színek életre kelnek.
Amerre tartasz, mi
Követünk, s félelmünket
Hátra hagyjuk!

Shang

Elmúlik

Csak pislant a nap,
tova tűnnek az éjek,
mind elalszanak.

Norton

Az időtlen pillanat

Benne vagyok a sóhajban,
A reményteli óhajban.
És a kínban, szenvedésben,
Átok szülte rettegésben.

Ott élek a sikolyokban,
Feltámadó viharokban.
Benn, a rontó fájdalomban,
Lélekgyötrő ártalomban.

Ha mást bántasz, biz engem bántasz,
Bár önmagadnak többet ártasz.
S meglehet, hogy nem is kérted,
Hidd el, vérem adtam érted.

Ha szenvedsz, én veled sírok,
Belém marnak még a kínok.
Érzem, amit te is érzel,
S vigyázok rád, amíg bírok.

Kit pár ezüstért eladtatok,
Én vagyok, ki esélyt hagyok.
S mert bűneitek igen nagyok,
Most is a kereszten vagyok!

Kolumbán Jenő

Árnyak

Árnyak tűnnek, jönnek, mennek.
Testük, arcuk, nevük, nincsen.
Kísértet kastélyban rémek,
övék lett köröttem minden.

Félelem nem lakik bennem,
nem rettegek a sötétben,
fütyörészni sincsen kedvem
éjszakáim hűvösében.

Árnyak élnek körülöttem,
van, akinek neve is van,
egy életben élnek velem,
léptük, mint a kő, úgy koppan.

Szerintem a bútor recseg…
Nincsenek itt hívatlanok.
Csak függönyünk, ami lebeg,
ne riadj fel, csak én vagyok.

Tamoor hin Unge

Nyári eső

Te vagy, kit szívem
óhajt, mint nyári esőt
haldokló mező.

Alkony

Egy színfolt

Talán túlzottan csöndes
az egy lapra tett összes...
de elmúlt a lámpaláz.
Nem számít megértik-e,
napszítta szállóige,
légbuborék, semmi más...

A haragommal elszállt,
s egy színfolt élénkké vált
a napszítta feketén.
Tudom, nem szilárd alap,
de magam vagyok a hab
a hullámok tetején.

Ann Heart

Májusi zápor

Nagy, sötét fellegek sűrűsödnek az égen,
Esőillat érződik, melynek ígérete az élet.
A menny dörög, s haragosan morgolódik,
A kutya is a házában ideges és forgolódik.

Szél suhogtatja a fák zöld lombkoronáját,
A szántón a gazdák a földet boronálják.
Szántás, vetés, aratás, ez az élet rendje,
Keményen dolgozik a termésért az ember.

Áttetsző gyémántok hullnak az égből
Pezsdítik, s élénkítik a klorofillból élőt.
A májusi eső aranyat ér, mondják.
Utána a növények virágukat ontják.

bel corma

A halál arcai

Ujjaim közt fekete pengém
álmatag, lassú táncát járja,
eggyé válok az éjszakával,
s az éj már a vadászt várja.

Szenvedtem én a sivatag
lángoló, gyilok napja alatt,
hol a síró portól az ember
bőre alól vérforrás fakad.

Voltam, egyszer régen, a
délvidéki jégmezők foglya,
hol a hús elfagy, s a torkot
a dér kristály keze fojtja.

Sokáig űztek, s bevettem
magam az átok mocsárba,
hol egy bogár csípésétől is
szétmállik az ember lába.

Üldözőm kilép a fénybe, s
felfedi nekem valódi arcát,
kardom lassan húzom elő,
s megvívom életem harcát.

Ebenezer

Számadás

Pokoli képek villannak agyamban,
kinek higgyek, másnak vagy magamnak?
Adjatok választ, néma istenek,
küldjetek választ kétkedő szívemnek.

Jártam mély völgyekben,
kapaszkodtam magas bérceken,
merültem mélyre azúrkék tengerben,
szálltam magasan tiszta kék égen.

Láttam embert, kit fűtött a gyűlölet,
kaptam asszonytól heves szerelmet,
néztem gyermeket a porban játszani,
hallottam csecsszopót születéskor sírni.

Éreztem friss virág illatát,
találtam az erdőn kidőlt fát,
lestem messziről lépdelő őzgidát,
pillantottam osonó vadállat árnyát.

Építettem házat, mely az égig ér,
romboltam vityillót, melyben fütyült a szél,
vertem hidat a szakadék felett,
emeltem tornyot, mely várost díszített.

Olvastam könyvet, nem egyet – ezret,
írtam verset, nem ezret – egyet,
bámultam gyorsan pergő képeket,
élveztem őrült s hangos zenéket.

Voltam részeg a bortól,
voltam távol minden jótól,
virultam fényesen társaság közepén,
tengődtem egymagam fekete űr mélyén.

Megtudtam mindent, amit ember megtudhat,
megkérdeztem mindent, mire ember válaszolhat,
kipróbáltam mindent, nem sajnáltam az erőmet,
elértem mindent, mit ember elérhet.

Mégsem vagyok boldog és elégedett,
egyetlen kérdésre várok még feleletet,
egy istennek ezt megválaszolni semmiség,
hogy itt élünk e földön, de miért?